

Voor de redding van Nederland!

Rede, uitgesproken door
Paul de Groot

alg. secretaris der CPN

op het 17de Congres van de
Communistische Partij van Nederland

*(Gehouden van 9 t.m. 11 April
te Amsterdam)*

Uitgave der CPN (afdeling brochures) : Amsterdam

April 1955

48.74-12

VOOR DE REDDING VAN NEDERLAND!

44.33

Paul de Groot

REDE UITGESPROKEN
OP HET 17^e CONGRES
VAN DE C.P.N.

Partijgenoten, aanwezigen,

Ons congres heeft plaats aan de vooravond van de tiende verjaardag van de nationale bevrijding van ons land.

Tien jaar geleden eindigde de tweede wereldoorlog met de verpletterende nederlaag van de Duitse nazi-Wehrmacht en moest deze ook in Nederland capituleren.

Tien jaar geleden ook ging de illegale, gewapende strijd tegen de bezetter ten einde, waarin onze partij de meest actieve en eervolle rol had vervuld.

De CPN trad weer in de openbaarheid op, temidden van de arbeidersklasse en de volksmassa.

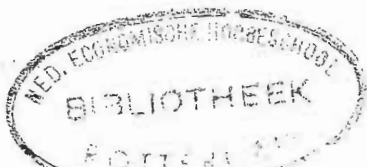
Tien jaar is een korte tijd.

Niettemin worden wij op het ogenblik opnieuw geconfronteerd met de terugkeer van het Duitse militarisme. Dit brutale feit zal het gevolg zijn van de Parijse accoorden, die verleden week in slaafse onderwerping aan Amerika en onder cynisch gelach door de Tweede Kamer zijn aanvaard.

Het doel van deze accoorden is, zoals bekend, om West-Duitsland in een imperialistisch militair blok, de „Westeuropese Unie”, op te nemen en de Wehrmacht van Hitler opnieuw ten tonele te laten verschijnen.

Zo staan wij dus thans oog in oog met opnieuw dreigende agressie uit Duitsland, met het gevaar van een herhaling van 10 Mei 1940 in een of andere vorm en de toenemende dreiging van oorlog in Europa.

Ons congres is daarom in hoofdzaak gewijd aan de beraadslaging over de middelen en wegen om Nederland hiertegen te beschermen en de vrede in de wereld te verdedigen.

Voor een vredelievende, zelfstandige Nederlandse politiek

Wat waren de oorzaken, die tot de verraderlijke Duitse overval op 10 Mei 1940 geleid hebben?

Waar kwamen deze agressie en overheersing vandaan, die ons volk, door een zee van bloed en tranen, als het grootste kwaad zo hartgrondig heeft leren haten?

Dat leren ons de harde lessen der geschiedenis.

Zij leren ons, dat de tweede wereldoorlog veroorzaakt werd door de politiek van het Westerse imperialisme tot wederoprichting van het agressieve Duitsland, nadat het in de eerste wereldoorlog verslagen was.

Dat was de politiek van Versailles, van het pact van Locarno, van het pact van München.

Het Duitse Rijk van de Hohenzollerns en van Bismarck en Krupp is van zijn oprichting in 1871 af de meest veroveringszuchtige imperialistische staat geweest.

Zijn nederlaag in de eerste wereldoorlog was echter niet in de eerste plaats aan de militaire macht van Frankrijk, Engeland en Amerika te danken, maar aan de socialistische October-revolutie in Rusland.

Om die reden had het verdrag van Versailles, dat door de Entente werd opgelegd, een tweeslachtig karakter.

Aan de ene kant vochten de Westelijke mogendheden met elkaar om de buit en om de opperheerschappij in Europa.

Frankrijk streefde naar die oppermacht en wilde daarom Duitsland verbrokkeld en ontwapend houden.

Doch Engeland wilde op zijn beurt weer Frankrijk klein en zwak houden.

De Verenigde Staten hadden enorme kapitalen in Duitsland belegd — Foster Dulles was er ook toen reeds de zaakwaarne-mer van, — en wilde zowel Duitsland, als Engeland en Frankrijk, die zich bij Amerika diep in de schuld hadden gestoken, van zich afhankelijk maken.

Aan de andere kant wilden de Geallieerden Duitsland als

„bolwerk tegen het bolsjewisme” weer in het zadel brengen. Dat was de kern van de Westelijke imperialistische politiek sinds 1919 en zij is het nog steeds.

Zij mislukte jammerlijk na de eerste wereldoorlog. Stalin zei in 1925 van deze politiek:

„De Engelse conservatieven wensen de „status quo” tegenover Duitsland in stand te houden en terzelfdertijd Duitsland tegen Rusland uit te spelen. Hebben zij daarmee niet teveel hooi op hun vork genomen?” (Stalin, Verzamelde Werken, Duitse uitgave, Band 7, blz. 238.)

Inderdaad. Zij hadden teveel hooi op hun vork genomen.

De vorming van een oorlogsblok tegen de Sowjet-Unie, met het Duitse militarisme als stormram, eindigde met de overwinning van de Sowjet-Unie, de verplettering van Duitsland en de ernstige verzwakking van de Westelijke imperialisten.

De lessen der geschiedenis

Gij zult U afvragen waarom wij deze, dertig jaar achter ons liggende geschiedenis ophalen.

Wij doen dit, omdat het ons in staat stelt vrij nauwkeurig de tegenwoordige gang van zaken te doorgronden en de dingen, die komen kunnen, vooruit te zien.

De Westelijke politiek kwam destijds het best tot uitdrukking in het verdrag van Locarno, dat als twee druppels modder op de huidige Parijse accoorden lijkt, hoewel het nog niet zo ver ging als deze.

Bij het verdrag van Locarno nam het Duitse imperialisme zijn plaats weer in als gelijkberechtigde naast Frankrijk en België.

Het verbond zich plechtig de Westelijke grenzen te zullen eerbiedigen. Engeland en Italië gaven hun plechtige garantie daaraan.

Naar het Oosten wilde Duitsland echter zijn nieuwe grenzen, na de oprichting van de Poolse staat, niet erkennen. Doch het verzekerde nooit met geweld van wapenen veranderingen in deze grenzen te zullen brengen.

Intussen maakten de Duitse imperialisten handig gebruik van de tegenstellingen tussen de Westelijken en van hun hoop Duitsland tegen de Sowjet-Unie te laten vechten en zelf buiten schot te blijven.

Duitsland bewapende zich in het geheim tot de tanden en toen de economische wereldcrisis van 1929 de kapitalistische wereld schokken deed, wierp het zijn masker af.

De industriëlen en de Junkers brachten Hitler aan het bewind,

de Wehrmacht en wat er nog meer bij hoort, traden in volle wapenrusting openlijk op. Duitsland spoopte op alle beloften en verdragen en trok het eerst ten aanval tegen diegenen, die het in het zadel hadden geholpen.

Achtereenvolgens overviel het Oostenrijk en Tsjecho-Slowakije, Polen, Denemarken, Noorwegen, België, Frankrijk en Nederland, terwijl het de Blitz tegen Engeland voerde.

In Finland, Roemenië, Hongarije en Bulgarije beschikte Duitsland over een vijfde colonne in de regeringen, corrupte ministers en andere elementen die hun land voor geld en baantjes verkochten en zonder weerstand onder het Duitse juk brachten.

Doch ook in de Westelijke landen was deze vijfde colonne aan het werk geweest, niet alleen de openlijke fascistten, maar ook de door klassehaat verblinde kapitalisten en hun rechtse sociaal-democratische handlangers.

Anti-communisme ondermijnde weerstandskracht

Terwijl de nazi's stap voor stap de oorlog ontketenden, lieten zij de luchten daveren van hun propaganda over een beverde „Sowjet-agressie”.

Terwijl het nazi-beest springens-gereed aan onze grens stond, hitsten de rechtse sociaal-democraten de arbeiders tegen de Sowjet-Unie op, stelden onze enige eerlijke bondgenoot voor als onze vijand en ondermijnden zij de weerstandskracht van ons volk, door het zaaien van verdeeldheid en het verspreiden van leugens.

Om u daar een idee van te geven, lees ik enige stukjes voor uit het weekblad van de SDAP, „Vrijheid, Arbeid, Brood”, dat in die jaren onder redactie van o.a. Ir. Vos en Meyer Sluizer verscheen.

Op 11 November 1933 schreef dit blad:

„...de Bolsjewiki steken, waar zij kunnen, de loftrumpet over de dictators, wier handen druipen van het bloed van hun socialistische en communistische slachtoffers. Dat Stalin de beste maatjes is met Hitler, is bekend.”

Op 26 Augustus 1933:

„De communisten zijn eigenlijk niets anders dan agenten van de fascistten.”

Op 30 Juni 1934:

„Moskou en het fascisme zijn slechts vijanden in schijn. In werkelijkheid zijn het bondgenoten.”

Waar bleef echter de „Sowjet-agressie“?

Zij was er niet en kan er ook niet zijn, omdat de Sowjet-Unie een socialistisch land is, dat door zijn beginselen en zijn aard vredelievend is en tot het uiterste de vrede verdedigt.

Toen echter Hitler meende, dat zij dit uit zwakte deed, en ook haar overviel, maakte hij kennis met de sterke arm van de socialistische staat, zoals ook iedereen daarmee kennis zal maken, die dezelfde vergissing als Hitler zou begaan.

De Westelijke imperialisten hadden gemeend een kuil te graven voor de Sowjet-Unie, doch zij waren er zelf in gevallen.

Eerst toen hun eigen gebieden, en de daarin belegde Amerikaanse kapitalen, in handen van Duitsland gevallen waren, sloten zij zich met de Sowjet-Unie in de oorlog tegen Hitler aan.

Doch ook tijdens deze oorlog zetten zij hun verraderlijke klassepolitiek voort. Ik herinner aan de uitspraak van de Amerikaanse staatsman Harry Truman:

„Als we zien, dat Duitsland wint, dan moeten we Rusland helpen, en als Rusland wint, dan moeten we Duitsland helpen.” (New York Times, 24 Juni 1941.)

Ik herinner er ook aan wat er van deze godvruchtige speculatie is terecht gekomen.

In 1945 werd Duitsland verslagen. Doch ditmaal had de Sowjet-Unie de beslissende rol bij de overwinning vervuld.

Onder haar invloed kwam het verdrag van Potsdam tot stand, dat een ontwapend, doch verenigd en democratisch Duitsland ten doel had.

Oude koers hervat

Doch de Amerikaanse en daaraan onderhorige regeringen braken hun woord.

Zij hervatten de oude koers op herstel van het Duitse militarisme en het richten daarvan tegen het socialistische Oosten.

En dit in versterkte mate. Zie hier de feiten.

Voorzag het verdrag van Versailles in 1919 nog in aanzienlijke herstelbetalingen, na 1945 werd daar door het Westen afstand van gedaan.

Amerika breidde zijn kapitaalinvesterings, vooral in de oorlogsindustrie, nog meer uit dan voor de oorlog.

De gecamoufleerde voorbereiding van het herstel van de Wehrmacht door de „Soldaten-bonden” is veel omvangrijker dan vóór 1935, het jaar dat Hitler de dienstplicht invoerde.

Het gehele nazi-apparaat en alle nazi-kopstukken in West-Duitsland zijn behouden gebleven.

Ziehier enkele cijfers van het herstelde oorlogspotentieel:

De staalproductie bedroeg in 1938 in geheel Hitler-Duitsland 22,6 miljoen ton. Thans bedraagt in West-Duitsland de capaciteit 22,2 miljoen ton.

In 1938 was in geheel Duitsland, met de Saar, de steenkoolproductie 186 miljoen ton. In het gebied van het huidige West-Duitsland werd 117 miljoen ton geproduceerd. Thans bedraagt dit 128 miljoen ton.

De olie-productie was in 1937 in geheel Duitsland 0,45 miljoen ton. In 1954 was deze in West-Duitsland 2,67 miljoen ton.

De scheepsbouw is in het huidige West-Duitsland in vergelijking met Hitler-Duitsland meer dan verdubbeld.

In 1937 was de productie van de Duitse scheepswerven 436.000 brt; de Westduitse werven leverden in 1954 963.000 brt. Terwijl Duitsland in 1937 de derde plaats op de wereldranglijst van de scheepsbouw innam, bezette West-Duitsland in 1954 de tweede plaats na Engeland. Het voert echter meer schepen uit dan Engeland!

In 1938 nam geheel Duitsland in de totale wereldexport de derde plaats in. In 1954 had West-Duitsland weer dezelfde plaats veroverd; Frankrijk is verdrongen naar de vierde plaats.

Het blad van de grote industrie „Der Volkswirt” schreef op 29 Januari 1955:

„De fase van de wederopbouw met inbegrip van de terugwinning der traditionele markten kan over het algemeen als afgesloten worden beschouwd.”

Vergelijkt men het Westduitse oorlogspotentieel met dat van zijn Westelijke buurlanden, dan blijkt dat belangrijk groter te zijn.

Tijdschema van agressie

Wat verschaffen nu de Parijse accoorden dit, op ten minste vooroorlogse sterkte teruggekeerde, Westduitse Rijk?

Zij geven het in éénmaal alles, wat Hindenburg en Hitler vóór 1940 in etappes moesten verkrijgen:

Opneming als sterkste staat in de militaire Westelijke Unie, opneming als gelijkberechtigde grote mogendheid in de NAVO en invoering van de dienstplicht en herbewapening van de Wehrmacht en Luftwaffe, terwijl het in het geheim reeds begonnen is met de Kriegsmarine.

Dit alles gebeurt in veel sneller tempo: het is alsof de imperialisten beseffen, dat zij nog weinig tijd van leven hebben!

Als we eens een „tijdschema” van het herstel van het Duitse militarisme opstellen, dan krijgen wij het volgende:

1871 Verdrag van Frankfort aan het einde van de Frans-Duitse oorlog.

1914 Aanval op België, eerste wereldoorlog.

Voor die eerste wereldoorlog had Duitsland 34 jaar voorbereiding gehad.

1919 Verdrag van Versailles; Duitsland ontwapend en bezet.

1925 Verdrag van Locarno: opname van Duitsland in het Westelijk blok en in 1926 in de Volkenbond.

1935 Invoering van de dienstplicht, oprichting van de Luftwaffe en Kriegsmarine.

Duitsland had zich nu in 16 jaar als grote mogendheid hersteld en herbewapend.

1938 Aanval op Oostenrijk en Tsjecho-Slowakije, drie jaar na de herbewapening van de Wehrmacht.

Als de Parijse accoorden in 1955 tot wederinvoering van de dienstplicht zouden leiden, dan heeft dit keer Duitsland slechts tien jaar na de nederlaag daarvoor nodig gehad.

Als wij in aanmerking nemen, dat de nieuwe Wehrmacht veel sneller gevechtsklaar zou worden gemaakt dan in 1935, door de massale levering van Amerikaanse wapens en vliegtuigen, dan rijst de vraag:

Wanneer zouden wij dan dit keer de eerste aanval moeten verwachten? En naar welke kant zou de Wehrmacht het eerst „losschlagen”?

„Niet naar het Westen”, zei minister Beyen in een persconferentie enige tijd geleden. Dat herinnert aan het „Ga rustig slapen” van de regering in 1939.

Waardeloze verklaringen en beloften

Waarop berust dit goede vertrouwen in het Duitse imperialisme?

Op de garanties, wordt ons geantwoord. Inderdaad hebben Foster Dulles en Adenauer rondom de Parijse accoorden over „garanties” gesproken, om hun toekomstige prooi op zijn gemak te stellen.

Maar wat zijn dat voor garanties? Precies dezelfde en nog minder dan er in het verdrag van Locarno en dergelijke verdragen stonden.

Waardeloze verklaringen en beloften; er zijn niet eens sancties voorzien, zoals in de oude Volkenbond, ofschoon die ook toen al niet werden toegepast.

Men mag ook niet uit het oog verliezen, dat sinds enkele

jaren een nieuwe economische crisis in de Verenigde Staten aan de gang is, waar ook West-Duitsland zeer gevoelig voor is en die het, evenals in 1929, tot roekeloze daden aandrijft.

West-Duitsland voert nu reeds een regelrechte handelsoorlog tegen Engeland, Frankrijk, Nederland, België en andere staten.

Wie zou het weerhouden om deze landen onder druk te zetten van zijn gewapende macht, die volgens de Parijse accoorden de sterkste in West-Europa zou worden?

Amerika? De Amerikaanse bezettingstroepen? De vier Engelse divisies?

Men moet als idioot geboren zijn om te geloven, dat Amerika of Engeland tegen de veroveringszucht van West-Duitsland optreden zullen. Tot dusver hebben zij niets anders gedaan dan deze aanwakkeren.

Een opmerkelijk oordeel gaf hierover professor Varga in zijn laatste boek „De economie en politiek van het imperialisme” (Moskou 1953). Hij schreef:

„Terwijl de Amerikaanse Imperialisten trachten het Westduitse imperialisme voor hun doeleinden te gebruiken, het onder hun controle te houden, streven de Duitse imperialisten er op hun beurt naar om het Amerikaanse imperialisme voor hun eigen doeleinden te gebruiken, voor het volledige herstel van het Duitse imperialisme, voor de bevrijding van de bezetting, voor het volledige herstel van het Duitse leger, voor de verovering van koloniën enz. Door West-Duitsland te bewapenen, wapenen de Amerikaanse imperialisten mogelijk, zoals het ook na de eerste wereldoorlog was, hun toekomstige tegenstander.” (Blz. 219.)

Tegenover de eensdeels bewuste misleiding en anderzijds fatale kortzichtigheid van de auteurs van de Parijse accoorden, stellen wij de absolute zekerheid, dat deze tot hernieuwde agressie, ook tegen het Westen, moeten leiden.

Duitse imperialisme - oude belager van Nederland

En wat ons vooral ter harte gaat, tegen Nederland. Ook dat leren ons de lessen der geschiedenis.

Het Duitse imperialisme is al sinds zijn ontstaan de oude belager van Nederland.

Alle Nederlandse geschiedkundigen zijn het er over eens, dat de voornaamste oorzaak ervan is, dat Duitsland zich niet als zeemogendheid kan ontplooiën zonder het bezit van Nederland.

Als tweede belangrijke oorzaak noemen zij de Duitse begeerte naar het Nederlandse koloniale bezit in Indonesië.

Onze tijdens de bezetting overleden pgt. A. S. de Leeuw heeft in een boek, getiteld „Nederland in de wereldpolitiek”,

destijds een diplomatiek schrijven uit 1903 geciteerd van de toenmalige Franse gezant in Londen, Paul Cambon, waarin deze kwestie als volgt omschreven wordt:

„Ondanks de pogingen van de Duitse keizer, om zijn vloot te ontwikkelen, verontrust de vooruitgang van Duitsland ter zee Engeland nog niet ernstig, omdat het gelooft, dat Duitsland niet genoeg goede zeelieden heeft om zijn eskaders te bemannen; Duitsland zal, denkt men hier, uitstekende schepen, eersteklas machines kunnen hebben, maar dat, wat de ziel en de kracht van een vloot uitmaakt, die gehele bevolkingen die gewoon zijn op de Oceaan te leven, die in Engeland en Frankrijk bestaan, die bezit Duitsland niet. Het zou ze bezitten, als het Holland annexeerde.....”

In de gehele periode tussen 1870 en 1940 heeft Duitsland herhaaldelijk pogingen aangewend om Nederland in zijn greep te krijgen, in die tijd voornamelijk langs de weg van een tolunie of een andere vorm van inlijving in de Duitse handelspolitiek.

In de historie is ook bekend geworden het geheime schrijven van Keizer Wilhelm II aan Koningin Wilhelmina tijdens de Russisch-Japanse oorlog, waarin hij met militaire bezetting van de Nederlandse Noordzee-havens dreigde.

In de wereldoorlogen werd Nederland van het hoogste strategische belang voor de Duitse oorlogvoering tegen Engeland.

Het is nog steeds niet geheel opgehelderd, waarom de Duitse keizer in 1914 Nederland niet binnenrukte, ofschoon dit wel in het plan, het bekende plan-Schlieffen, gelegen heeft.

In 1940 daarentegen overviel Hitler Nederland, ofschoon dit voor zijn oorlogvoering tegen Frankrijk niet noodzakelijk was. Hij had Nederland echter nodig, omdat hij wilde „fahren gegen Engeland” en vanuit Nederland Engeland wilde bombarderen en er zelfs wilde landen.

Burgerlijke geschiedschrijvers, als professor van Hamel (in zijn boek „Nederland tussen de mogendheden”), spraken dan ook de mening uit, dat de zelfstandigheid van Nederland ten aanzien van Duitsland een belang is voor de vrede in Europa en een voorpost tegen een Duitse militaire overheersing op de wereldzeeën.

Ik geloof op ons congres niet te behoeven herinneren aan de waarlijk dierlijke vijandschap, waarmee het fascistische Duitsland ons land en ons volk in de tweede wereldoorlog heeft beharjeld. Nederland is vol van mensen, die er nog de bloeddende wonden, aan lichaam en geest, van met zich rondragen.

Ik behoef niet te herinneren aan de deportatie en uitroeiing, die bijna een kwart miljoen onzer het leven hebben gekost en aan het plan tot volledige uitroeiing van het gehele volk na de Duitse overwinning, een plan dat slechts verhinderd

werd, doordat de Sowjet-legers bij Stalingrad en Berlijn het nazi-beest de doodssteek gaven.

Ook nu nog

Doch het zou een fatale vergissing zijn te menen, dat alleen het Duitsland van Hitler de vijand van Nederland was. Ik citeer hiervoor, ter overdenking van onze PvdA-ers, het boek van de, thans overleden, sociaal-democraat P. J. Schmidt „Buitenlandse politiek van Nederland”, dat van een instemmend voorwoord van professor Schermerhorn is voorzien.

Daarin heeft deze, overigens verwoed anti-communistische schrijver verklaard:

„Het blijkt voor sommigen nog nodig er aan te herinneren, dat ook voor ons land het Duitse imperialistische gevaar niet met Hitler begonnen is. Vanaf Bismarck heeft in de Duitse buitenlandse politiek de drang geleefd het mondingsgebied der grote rivieren te beheersen en zelfs met de nederlaag in deze oorlog voor ogen, denken sommige Duitsers al aan een derde wereldoorlog, waarbij voor hen opneuw als „vanzelfsprekend” geldt, dat de Westgrens van Duitsland aan de Noordzee moet liggen.” (blz. 95)

En verder zegt hij:

„Wij herhalen met nadruk, dat met de val van Hitler het Duitse gevaar voor ons land niet „automatisch” uit de weg is geruimd. Of en wanneer dat het geval zal zijn, zal afhangen enerzijds van de snelheid, waarmee het Duitse volk zich losmaakt van het imperialistische en nationaal-socialistische verleden en zijn weg vindt naar de in de christelijke en humanistische wereld aanvaarde normen van vrijheid, sociale gerechtigheid en naastenliefde en anderzijds van de kracht en het gezag, waarmee rechtvaardige vredesvoorwaarden in de toekomst zullen worden gehandhaafd.” (blz. 97)

Zou één eerlijke PvdA-er met de hand op het hart durven beweren, dat dit in het huidige West-Duitsland het geval is? Het voortbestaan van de heerszucht van het Duitse imperialisme ondervinden wij elke dag, in de economische benadeling bij de Rijnvaart, in het groeiende Duitse overwicht in de Kolen- en Staalgemeenschap, inzake de oude Duitse schulden aan Nederland.

Het voortbestaan van imperialistische haat en minachting van de Westduitse heersers voor Nederland kon niet brutaler tot uiting worden gebracht dan door hun bescherming en naturalisatie van de uit Breda ontvluchte oorlogsmisdadigers.

Er kan voor geen onbevooroordeeld Nederlander ook maar een zweem van twijfel mogelijk zijn, dat de herbewapening van West-Duitsland een gevaar van Duitse agressie en overheersing voor ons land betekent.

Agressie in Azië

Niet alleen in Europa, ook in Azië voert de politiek van Foster Dulles naar oorlog.

Na de eerste wereldoorlog heeft Amerika Engeland uit China verdrongen, doch na de tweede wereldoorlog veroverde het Chinese volk, onder leiding van de Communistische Partij, vrijheid en onafhankelijkheid.

Door bloedige agressie tegen Korea en Indo-China heeft Amerika gepoogd zijn verloren posities te herwinnen, doch het werd teruggeslagen.

De volkeren van Korea en Vietnam hebben voor de gehele wereld de bluf van de „politiek van kracht” der Amerikanen ontmaskerd. Al hun militaire kracht, hun onmenselijke verwoestingen met napalmbommen en bacteriën bleken zelfs niet opgewassen tegen deze kleine volkeren, die voor een rechtvaardige zaak strijden!

Ook bleek hier wat de veel geroemde „eenheid van het Westen” waard is. In Korea vochten de Amerikanen alléén, de met hen verbonden staten beperkten zich hoofdzakelijk tot woorden en zonden slechts weinig strijdkrachten om mee te vechten.

Bij de onderhandelingen in Panmoenjon en op de conferentie te Genève moest Amerika een wapenstilstand en plannen tot vreedzame regeling van de Koreaanse en Vietnamese vraagstukken aanvaarden.

Doch het heeft zijn plannen om het Chinese en andere Aziatische volkeren te onderwerpen niet opgegeven.

Ofschoon het eiland Taiwan (Formosa) volkenrechtelijk erkend Chinees grondgebied is, houdt Amerika dit militair bezet om van daaruit de Chinese Volksrepubliek te belagen en de handel van het Westen met China te doorkruisen.

Vanuit deze en een gehele reeks andere bases bedreigt Amerika de nationale vrijheidsbeweging van de Aziatische volkeren. Maar ook op Taiwan staat Amerika alléén; zijn bondgenoten weigeren steun te geven bij het belagen van de Chinese Volksrepubliek uit Taiwan en de dicht bij het vasteland gelegen eilanden.

Kannibalisme met atoombommen

Oorlog is altijd een ramp, maar in onze tijd zou een oorlog, in Azië of Europa, met een massale slachting van de burgerbevolkingen gepaard gaan.

In het kleine Korea werden meer dan een miljoen mensen in

de oorlog gedood, ofschoon daar, dank zij de wereldwijde campagne der vredesstrijders, de Amerikanen geen atoomwapens konden gebruiken, en dus ook door de Koreanen en Chinezen niet met atoomwapens werd teruggeslagen.

Sinds kort echter heeft de NAVO-raad, dat is het door Amerika beheerste militaire orgaan van het Noordatlantische pact, tot het invoeren van atoom- en waterstofwapens als „normale uitrusting” besloten.

Zij bluffen daar geweldig mee.

Churchill, Montgomery en generaal Gruenther o.a. hebben het uitgeschreeuwd, dat de Westelijke mogendheden deze wapenen in een eventuele oorlog **onmiddellijk** en **als eerste** zullen gebruiken, onverschillig of de tegenstander dit doet.

U ziet, onze Westelijke beschavers zijn tot het onverhulde kannibalisme vervallen.

Want de kern-wapens hebben slechts een betrekkelijke militaire waarde en kunnen in geen geval de beslissing in een oorlog brengen.

Wat zij wel kunnen, is een massa-slachting onder de burgerbevolking aanrichten.

De voorbereidingen zijn reeds getroffen om deze wapens in handen te geven van de voorgenomen bevelhebbers van de Westduitse Wehrmacht, van deze ons al te bekende eer- en gewetenloze massa-moordenaars!

De Sowjet-Unie en de atoomenergie

Natuurlijk zwaaien de Westelijke imperialisten hun atoom- en waterstofbommen tegen de Sowjet-Unie. Natuurlijk pogen zij de volkeren van de strijd voor de vrede af te houden en van schrik te doen verlammen door met de „vernietiging van het gehele mensdom” te dreigen!

Maar de Sowjet-Unie is op deze dreiging voorbereid. Zij bezit reeds thans het overwicht op het gebied van de atoomenergie, zowel voor vreedzame als voor militaire doeleinden.

Zij wenst die nieuwe, prachtige vrucht van het menselijk vernuft alleen en uitsluitend ten bate van de welvaart en het geluk van de mensen aan te wenden.

Doch zij is tevens in staat, niet alleen een vijandelijke atoomaanval te overleven, doch ook om de imperialisten, indien zij deze zouden wagen, zulk een antwoord te geven, dat hun vervloekte stelsel voor altijd van de aardbodem zal worden weggevaagd.

Het is niet nodig te onderstrepen, dat het Nederlandse volk, meer dan andere, beducht moet zijn voor het gebruik van

atoomwapens of andere middelen tot massa-vernietiging. De strijd voor het absolute verbod van zulke wapens, van de totale vernietiging van alle voorraden daarvan in alle landen en voor een doeltreffende internationale contrôle hierop, is een zaak van leven of dood voor millioenen Nederlandse mannen, vrouwen en kinderen.

Die strijd vereist ook de ontmaskering van de huichelachtige methoden, waarmee men de mensen in de verschrikkingen van de tegenwoordige oorlog wil doen berusten.

Hiertoe behoort de voorstelling alsof het dreigement met Amerikaanse, Engelse en straks Nederlandse atoombommen een oorlog juist onmogelijk zou maken.

Dit is de lafhartigste leugen, die ooit is uitgedacht. Nog nooit zijn de imperialisten, en zeker niet de Duitse of Amerikaanse, voor volkerenmoord terugschrokken.

Nog nooit ook, heeft enig volk, en zeker niet het Sowjet-volk, zich door dreigementen, hoe barbaars ook, van verdediging van land en vrijheid tegen vreemde overheersing laten weerhouden.

Dezelfde zwendel wordt met de ontwapeningskwes- tie bedreven. Ook in de periode rond 1926 poogden de imperialisten hun voorbereiding van de tweede wereldoorlog te camoufleren door vredes-gehuichel en ontwapeningsconferenties.

De Sowjet-Unie en de arbeidersbeweging in de kapitalistische landen antwoordden daarop met concrete eisen voor vermindering van de bewapeningen en streden er voor om de imperialisten aan hun woord te houden.

Nu zijn er in Londen weer besprekingen over de ontwapening. Doch tot dusver wijzen de Amerikaanse en andere imperialisten elk concreet en onmiddellijk uitvoerbaar voorstel van de hand. Zij gaan integendeel dóór met de bewapeningswedloop.

Maar thans zijn de vredeskrachten in de wereld veel sterker dan in 1926 en de imperialisten zijn veel zwakker. Daarom is thans mogelijk, wat vroeger niet mogelijk was.

Als werkelijk omvangrijke massa's der bevolking hun eis tot vermindering der bewapening stellen en er met de daad voor strijden, dan kunnen thans wel degelijk resultaten bereikt worden op het gebied van de ontwapening.

Alsnog onderhandelingen?

En nu gaan wij spannende weken tegemoet.

De parlementen in de belangrijkste Westelijke landen heb-

ben de Parijse accoorden goedgekeurd, doch de uiteindelijke ratificatie is nog niet geschied.

Er zal nu blijken of zij alsnog tot onderhandelingen bereid zijn vóór het te laat is.

De Sowjet-regering heeft, door de verklaring van Boelganin, nog alle wegen opengelaten om tot een vreedzame regeling te komen, van het Oostenrijkse vraagstuk, van de vraagstukken in Azië en ook van het Duitse vraagstuk.

Hoe weldadig doet deze kalme, geduldige houding aan van de grote socialistische mogendheid, die zich van haar verantwoordelijkheid bewust is voor het lot van de mensheid, in tegenstelling tot het bloedige gokspel van Washington en Den Haag?

Bij de behandeling van de Parijse accoorden in de Tweede Kamer was er niet een, die durfde te ontkennen, dat deze voor ons land een gevaarlijk risico inhouden.

Het risico van oorlog, van atoomoorlog!

Geen mens die positief tegenover het leven staat, kan echter in dit vooruitzicht berusten. Want het is nog niet te laat om te verhinderen, dat zich de fatale gang van zaken herhaalt, die zich na 1935 en in 1940 voltrokken heeft.

De geschiedenis wordt door de mensen gemaakt, zij moeten ingrijpen en zij kunnen het.

Overwicht aan onze kant

De machtsverhoudingen zijn op het ogenblik geheel anders dan zij destijds waren. Het overwicht bevindt zich thans aan ónze kant, aan de kant van de krachten, die het herstel van het Duitse militarisme verhinderen willen en daarmee de vrede in Europa willen redden.

Wat is in deze situatie de politiek van het vredeskamp, dat door de Sowjet-Unie wordt aangevoerd?

De Sowjet-Unie heeft voorgesteld met alle Europese staten en met medewerking van de Verenigde Staten van Amerika een stelsel te scheppen, dat de collectieve veiligheid waarborgt.

Verder heeft de Sowjet-Unie voorgesteld om Duitsland te herenigen door middel van vrije verkiezingen volgens het plan, dat door de Britse minister Eden op de Berlijnse conferentie is voorgesteld, doch op voorwaarde dat men de Parijse accoorden laat vallen.

Gebeurt dit niet, dan is voor lange tijd geen hereniging door verkiezingen in Duitsland mogelijk en dan hebben onderhandelingen over Duitsland geen zin meer.

De Parijse accoorden betekenen immers de herbewapening van de nazi-Wehrmacht.

Die kan geen volk aanvaarden, en die wordt ook door geen volk aanvaard, noch door het Duitse, noch door het Nederlandse, noch door het Franse, noch door het Engelse.

De behandeling van de Parijse accoorden in de parlementen der Westelijke staten heeft aangetoond, dat de ratificatie wordt afgedwongen door buitenlandse, door Amerikaanse druk.

De Sowjet-Unie en de volksdemocratische landen zijn daar vrij van en zij aanvaarden ze niet, onder geen enkele voorwaarde.

De voorstelling, alsof door de ratificatie de Sowjet-Unie onder druk gezet zou kunnen worden, is daarom volkomen leugenachtig en dient alleen om de massa te misleiden en aan de nazi's uit te leveren.

De Sowjet-Unie en de zeven volksdemocratische Europese staten hebben, met instemming van China, op de conferentie van Moskou besloten, om, als het besluit tot herbewapening der nazi-Wehrmacht zou zijn gevallen, hun defensie te versterken en samen te voegen.

West-Duitsland vindt dan in het Oosten een muur van staal tegenover zich.

Daarachter wordt een krijgsmacht opgesteld, die ruim voldoende is om ook de minste poging tot agressie naar het Oosten te verijdelen.

Maar dat niet alleen.

Wij zijn er van overtuigd, dat onze Oostelijke bondgenoten, de landen van het socialisme, ook bereid zijn elk volk, dat het voorwerp van Duitse agressie zou worden, evenals voorheen, daadwerkelijk bij te staan in de verdediging van zijn zelfstandigheid.

Evenzo zijn wij er van overtuigd, dat de arbeiders, ook in ons land, bereid zijn hun broeders en zusters in de landen van het socialisme te ondersteunen, indien zij door West-Duitsland of door wie dan ook, aangevallen zouden worden.

Strijd tegen nazi-Wehrmacht wordt sterker

De Parijse accoorden zijn een aanslag op de vrede in Europa.

De imperialisten doen er echter goed aan zich te herinneren, dat het verdrag van Versailles, volgens de woorden van Lenin,

„de grootste slag was, die de kapitalisten en imperialisten van de overwinnaarsstaten zichzelf konden toebrengen.”

Hoe krachtiger en duidelijker de Amerikaanse, Duitse en Nederlandse rustverstoorders aan het verstand wordt gebracht welke prijs zij voor het ontketenen van een oorlog zullen moeten betalen, des te groter blijft de kans, dat zij alsnog de terugtocht moeten aanvaarden en een nieuwe ontspanning kan worden bereikt.

Hoe dichter het herstel van de nazi-Wehrmacht nabij komt, des te meer beginnen de mensen zich, ook bij ons, het gevaar ervan te realiseren.

Ook na de ratificatie van de Parijse accoorden zal de strijd tegen de nazi-Wehrmacht niet verzwakken, maar zich steeds versterken.

Allereerst in Duitsland zelve, waar wij getuige zijn van een verblijdende opleving van de vredelievende krachten, bij de arbeiders, bij de jeugd en in andere kringen en waar de Communistische Partij van Duitsland en de Socialistische Eenheidspartij in de DDR heldhaftig hun plicht tegenover hun volk en de wereldvrede vervullen.

Tegen wie en met wie?

Voor ons congres staat de taak om de wegen aan te geven om Nederland tegen Duitse agressie te beveiligen en het voor een atoomoorlog te behoeden.

Daartoe moeten wij eerst nagaan **tegen wie en met wie** de strijd daarvoor kan worden aangeboden.

De voornaamste methode, waarmee het Duitse imperialisme steeds gepoogd heeft Nederland te veroveren, is de doordringing in het binnenland.

Het richtte zich daarbij op de uiterst rechtse kringen van het grote kapitaal en het grootgrondbezit.

Het is uit de historie bekend hoe reeds vóór de oprichting van het Duitse Rijk, in 1867, de theoreticus van de anti-revolutionaire partij Groen van Prinsterer zich tegen de veroveringszucht van Pruisen keerde.

Desondanks streefde rond 1903 zijn geestverwant, de beruchte reactionaire minister-president Abraham Kuyper, naar een bondgenootschap met het Duitse Keizerrijk, dat ons land in de eerste wereldoorlog aan de nederlaag en de verwoesting zou hebben prijsgegeven.

Het plan werd door binnenlands verzet verijdeld, waarbij destijds nog vaderlandse klanken vernomen werden uit de kringen der burgerlijke partijen.

De Christelijk-Historische leider De Savornin Lohman verklaarde toen, samen met de liberaal Fokker:

„Een bondgenootschap met Duitsland is onverenigbaar met de economische behoeften van Nederland en met het Nederlandse volkskarakter.”

Wij zouden het tegenwoordig niet graag zo algemeen willen stellen, nu er ook een **ander** Duitsland is verschenen in de DDR.

Doch deze uitspraak toont aan, hoever de huidige C.H.-Unie en de A.R.-Partij de beginselen van hun voorgangers verloochenen.

Jacht naar oorlogswinst drijft tot verraad

Doordringing in het binnenland was ook de Duitse methode tussen de wereldoorlogen.

De namen van de minister-president De Geer en het kamerlid Van Houten, een zogenaamde christen-democraat, wiens partij later in de PvdA werd opgenomen, zijn symbolisch voor die bourgeoiskringen, die uit klassehaat tegen het socialisme naar het Duitse legerkamp overliepen.

Bekend is ook de door Duitsland gevormde vijfde colonne van Mussert en Arnold Meyer, plus een geheel leger van collaborateurs tijdens de bezetting.

Ook thans is de Westduitse doordringing weer in volle gang.

In het kamp van de voorstanders van de nazi-Wehrmacht verzamelen zich alle openlijke en geheime Hitler-knechten, alle ongezuiverde en gezuiverde collaborateurs en zij, die in dienst staan van, wat men zou kunnen noemen, de Duitse vleugel van het Amerikaanse imperialisme, de mannen van Foster Dulles.

De nauwe vervoeging van Nederlands, Amerikaans en Duits kapitaal is hier niet vreemd aan.

Volgens een officiële regeringsverklaring was in 1938 voor ongeveer 1¼ miljard gulden in Duitsland belegd. Eind 1951 was het weer ongeveer hetzelfde bedrag en sindsdien zijn de Nederlandse beleggingen in West-Duitsland verder gestegen.

Het Nederlandse grootkapitaal staat onder de buitenlandse beleggers in West-Duitsland, met Zwitserland, op de derde plaats, en heeft er bijna evenveel kapitaal zitten als Engeland.

De jacht naar oorlogswinst en de kapitalistische klassehaat tegen het socialisme drijft deze kringen tot verraad aan het vaderland en ligt ten grondslag aan hun pogingen om het volk weer onder het Duitse juk te brengen.

Wij moeten en zullen deze Wehrmacht-knechten onverzoenlijk en onvermoeid ontmaskeren en aanklagen, overal en in alle partijen, waarin zij genesteld zijn.

Wij moeten en zullen hen op dezelfde en nog krachtiger wijze

bestrijden als wij dat vóór de oorlog deden ten aanzien van de richting-De Geer, de NSB en het Zwarte Front.

Wij kunnen en moeten alle goede Nederlanders verzamelen voor het bestrijden van de Parijse accoorden, zo lang en zo fel tot zij onhoudbaar zijn geworden, voor een nieuwe buitenlandse politiek van vrede en herstel van de nationale onafhankelijkheid.

Bestaan hiervoor vooruitzichten?

Ja, kameraden, de vooruitzichten hiervoor zijn ongekend groot.

Als wij het verstaan de aanwezige vaderlandse krachten in ons volk tot gelding te brengen, dan is de overwinning verzekerd.

Onrust en weerstand breekt zich baan

Men mag zich niet van de wijs laten brengen door wat aan de oppervlakte drijft van het door Amerikaanse en Westduitse agenten geleide „politieke leven”, met permissie gezegd. Men mag zich niet laten overdonderen door wat in de aan het buitenland verkochte „grote” pers en radio-uitzendingen gekakeld wordt.

Daarmee kunnen ze de bevolking wel tijdelijk verdoven, doch overtuigen kunnen ze haar niet.

Heel deze giftige propaganda stuit af op de vreselijke ervaringen met de Duitse Wehrmacht, die diep en onuitwisbaar in de gedachten van ons volk zijn gegrift.

Dat wordt nooit meer vergeten!

Geleidelijk breekt dan ook de onrust en weerstand, die in de diepte van de massa aan het gisten is, door het pantser van de officiële openbare mening heen.

Ik wil U daarvan enkele treffende voorbeelden aanvoeren.

Hier vertoont zich allereerst onder de socialistische arbeiders en intellectuelen de scheiding, die in de gehele Westerse sociaal-democratie aan de gang is, tussen voor- en tegenstanders van de Duitse Wehrmacht.

In West-Duitsland is de meerderheid van de socialistische partij tegen de Parijse accoorden.

In Frankrijk is in de socialistische partij een steeds feller wordende botsing tussen de Duitsgezinde groep van de kolonmagnaat Monnet en de patriottische socialistische groep, die reeds tot roeyement van een aantal Kamerleden heeft geleid, doch zich nog elke dag verdiept.

In Engeland is de feitelijke meerderheid van de Labourpartij tegen de Duitse herbewapening, doch de minderheid heeft de

leiding in handen. Toch heeft de leiding de nederlaag geleden, toen zij in de persoon van Bevan de tegenstanders van de Duitse herbewapening uit de partij wilde zetten.

In België is er eveneens een vleugel in de socialistische partij tegen de Wehrmacht.

Dit betekent niet, dat deze sociaal-democratische partijen nu goed zijn geworden. Hier werkt de druk van de massa's. Aan de top zitten dezelfde verraderlijke leiders als hier in ons land.

In West-Duitsland heeft een deel van de leiding eerst de actie tegen de Parijse accoorden tot het parlementaire debat beperkt en geweigerd er op straat de massa-actie tegen te voeren en stakingen uit te roepen. Op het ogenblik gaat zelfs een deel van de leiding van de SPD van Ollenhauer samenwerken met Adenauer bij het organiseren van de nazi-Wehrmacht.

In Frankrijk dito met een sterretje. In België heeft b.v. senator Rolin, die aan het hoofd staat van een zgn. vredesbeweging, op het beslissende moment de eerlijke socialisten in de steek gelaten en in de Senaat voor de Parijse accoorden gestemd.

Maar ondanks dit verraad gaat de actie onder de massa van socialisten in steeds toenemende mate voort.

Zo hebben in Nederland voor het eerst sinds de oorlog leden van de PvdA samen met communisten deelgenomen aan een georganiseerde actie, het anti-Wehrmachtpetitionnement van „Dat Nooit Weer”. Op het laatste congres van de PvdA traden gedelegeerden deels bewust, deels zijdelings, tegen de Parijse accoorden op. De stroming tegen de Duitse herbewapening is hieraan niet af te meten.

Het „Sociaal-Democratisch Centrum”

Daarvoor is ook het optreden van het „Sociaal-Democratisch Centrum” als een symptoom te beschouwen.

Deze groep heeft de afwijzing van de Duitse herbewapening in zijn vaandel geschreven. Terzelfdertijd echter ging de initiatiefnemer er van, Sam de Wolff, zich te buiten aan een emotionele uitval tegen het communisme.

Dit wekt herinneringen aan het voor-oorlogse gedoe van „Vrijheid, Arbeid, Brood”. De bescherming, die deze groep van de vroegeré redacteur van „Vrijheid, Arbeid, Brood”, ir Vos, ondervindt geeft aanleiding tot het vermoeden, dat de partijleiding van de PvdA van het „Sociaal-Democratisch Centrum” gebruik wenst te maken om de tegenstanders van de Duitse herbewapening in de PvdA in een fuik te vangen en zo de

eerlijk willende massa te verdelen, op de manier, zoals zij dat voor de oorlog door middel van de OSP-groep heeft gedaan.

Wij verzoeken daarom onze socialistische medestrijders tegen de Duitse herbewapening na te denken over de treurige gevolgen, die de voor 1940 gevoerde campagne „tegen fascisme en communisme” heeft gehad.

Eerst toen de Duitse troepen op onze bodem stonden, bemerkten de sociaal-democraten, dat men niet tegen het fascisme kan strijden zonder de communisten.

Laten de aanhangers van het „Sociaal-Democratisch Centrum” deze ervaring in het oog houden.

Wat ons betreft, wij kennen geen rancune en geen vooroordeel tegen personen.

In de politiek beoordeelt men de mensen uitsluitend naar hun daden.

Het „Sociaal-Democratisch Centrum” kan ons volk grote diensten bewijzen, wanneer het de strijd tegen de Duitse herbewapening in de PvdA aanbindt. Dit is alleen mogelijk door af te zien van het, in deze ernstige toestand dubbel schadelijke, tegen elkaar opzetten van socialistische en communistische vredesstrijders.

Goede voorlichting noodzakelijk

Op het ogenblik wordt de buitenlandse politiek in de PvdA nog bepaald door agenten van West-Duitsland en Amerika.

De stroming tegen de nazi-herbewapening neemt echter in kracht toe in de gelederen van de PvdA.

Evert Vermeer verklaarde, dat hij PvdA-leden niet verbiedt tegen de Parijse accoorden te zijn.

Wanneer deze, door communistenhaat bezeten, adjudant van generaal Gruenther dit zegt, bewijst dit, dat hij de anti-Wehrmacht-stroming niet meer verbieden kan. Zij heeft inderdaad alle kanser om de meerderheid te verkrijgen.

Dit te bevorderen, moet de voornaamste zorg van ons, communisten, zijn.

Wij moeten de socialisten juiste en feitelijke voorlichting brengen, de agenten van Bonn en Washington in hun rijen aan de kaak stellen en isoleren.

De voorlichting van de leden en met de leden verbonden bestuurders van het NVV is hierbij uiterst belangrijk.

Dit is een van onze dringendste plichten.

In dit verband moeten wij door overtuigend werk in de EVC weten te bereiken, dat zij niet alleen in de strijd voor economi-

sche belangen, maar ook in de vredesstrijd als kopgroep van de Nederlandse vakbeweging optreedt.

Stem uit Protestantse kringen

Na deze beschouwing over de PvdA, waarbij ik ook het hartstochtelijke optreden van de partijloze, socialistische schrijver J. B. Charles vermelden wil, zou ik op de ontwikkeling in de Protestantse Kerken willen wijzen.

In de Nederlands-Hervormde Kerk zijn wij getuige van het optreden van dr F. Boerwinkel. Deze schreef op verzoek van de redactie in het tijdschrift „Wending” een artikel, waarin hij o.a. de tegen de Sowjet-Unie geuite beschuldiging van agressiviteit van de hand wijst, en het volgende concrete vredesprogram voor de Nederlandse Kerken opstelt, waaruit ik citeer:

„1. Zo spoedig mogelijk wordt een delegatie samengesteld uit verschillende Nederlandse kerken om contact te zoeken met de kerken achter het IJzeren Gordijn. Het zal daarbij zeker de bedoeling zijn ook in Moskou te komen, maar het verdient misschien aanbeveling om via Praag en Boedapest te handelen: daar is al contact mee geweest in Evanston.

2. Deze delegatie spreekt over de mogelijkheden van gezamenlijke actie..... en tracht bovenal tot een wederzijds elkaar aanvaarden te komen, hetgeen critiek niet uitsluit maar insluit.

3. De delegatie bespreekt ook op welke wijze men bij de regeringen op een totaal „verbod van alle wapens voor massa-vernietiging, de atoom- en waterstofbommen ingesloten”, zal kunnen aandringen; en op onmiddellijke stopzetting van alle proeven met A- en H-bommen.

4. De Nederlandse kerken vermanen de regering om niet terug te komen op de oorspronkelijke gedachte: dat (zolang de A-wapens nog niet totaal verboden zijn) op z'n minst wordt vastgelegd, dat zij nooit als eerste deze wapens zal gebruiken.

5. De Nederlandse kerken zoeken een uitgebreid overleg met de kerken in Duitsland inzake de Duitse herbewapening. Zij vragen, in afwachting van dit nader overleg, opschorting van deze herbewapening.” („Wending”, Jan. 1955, blz. 716-717.)

Het is overbodig, gezien het gezag dat dr Boerwinkel in hervormde kringen geniet, op de betekenis hiervan te wijzen.

Prof. Van Hamel: Aangrijpend dilemma

Even belangwekkend was de stem van de voorzitter van de Nederlandse Vereniging voor Internationaal Recht, prof. J. A. van Hamel, in de bijeenkomst van die vereniging op 5 Maart j.l.

Hij noemde de Duitse herbewapening een „aangrijpend dilemma” voor het volk en zei, dat het in deze niet „naar de inzichten van andere mogendheden” mag worden geleid, doch naar „eigen nationale en constitutionele kracht”.

Hij noemde de atoombom en waterstofbom „een brutaal

massawapen, gericht tegenover gehele burgerbevolkingen."

Hij brandmerkte de koude oorlog als een „verbijsterende wereldsfeer van onoprechtheid en verdraaiing, van tendentieuze propaganda en berichtgeving, van massale misleiding en geestesverwarring."

Hij keerde zich tegen de Marshall- en Atlantische politiek, waarbij hij de Westeuropese landen vergeleek met biggetjes, die zich vastgezogen hebben aan het Amerikaanse zwijn en riep ons land op om te streven naar vriendschappelijke verhoudingen naar elke kant", en daarbij ervoor te zorgen „zijn zelfstandigheid te bewaren tegenover de grote mogendheden."

Hoe vaag en bedekt ook nog, wordt hier een lijn aangegeven, gericht op zelfstandigheid en vriendschap tussen Oost en West.

Dit boezemt ons temeer belang in, omdat prof. Van Hamel de meest gezaghebbende geschiedschrijver van de Nederlandse buitenlandse politiek is. In zijn standaardwerk „Nederland tussen de mogendheden" schreef hij, dat er

„In de bestaanshistorie van ons vaderland een vaste, staatkundige wetmatigheid te vinden is." „Wordt hieraan niet meer gehecht, zo loopt het staatkundig beleid voor de toekomst gevaar, zich in de diplomatie van het ogenblik te verliezen."

Hij noemt dan de grondstellingen van die wetmatigheid, waarvan de drie eerste en belangrijkste zijn:

„1. Het eigen bestaan van een Nederlandse staat mag als een noodzakelijkheid gelden voor de goede verhoudingen in de Europese statenfamilie.

2. Het gezamenlijke belang der mogendheden brengt dus mee de onafhankelijkheid van Nederland te steunen.

Aan dit belang, aan het evenwicht in Europa, moet de Nederlandse staatkunde haar natuurlijke kracht ontlenu.

3. Het gestadige gevaar, waardoor Nederlands zelfstandigheid wordt bedreigd, is: indien één grote mogendheid op het vasteland het overwicht boven de anderen nastreeft, en er daarbij noodwendig op uit zal zijn, ook de Nederlanden aan haar wil te onderwerpen." (pg. VI, VII).

Prof. van Hamel acht in verband hiermede ook een verbond met Engeland als zeemogendheid en het bezit van koloniaal gebied onontbeerlijk voor Nederland.

Aan deze opvattingen, die voor de Nederlandse staatkunde tot aan 10 Mei 1940 richtinggevend waren, kan men afmeten hoezeer de na-oorlogse regeringen het nationale belang met voeten treden, hoezeer zij de wetmatigheid van de Nederlandse buitenlandse politiek geweld aandoen, hoezeer zij ons land door het Amerikaanse protectoraat te aanvaarden, tot de speelbal van de „diplomatie van het ogenblik", d.w.z. van de avonturen van een Foster Dulles of Churchill hebben gemaakt.

Bij het vaststellen van een vredeliëvende, zelfstandige Neder-

landse politiek kan ons land zich niet onttrekken aan de historische en wetmatige grondstellingen.

Op progressieve wijze toepassen

In onze tijd moeten deze echter op progressieve wijze toegepast worden en dat doet onze partij.

Het is juist, dat een zelfstandig Nederland een vredesfactor van groot gewicht in Europa is. Maar dat betekent, dat wij de vreemde militaire bases, de Amerikaanse atoombases, van ons grondgebied moeten verdrijven!

Het is een Nederlands belang van de eerste orde, dat geen mogendheid in Europa naar de heerschappij over de andere streeft. Dat betekent concreet, dat West-Duitsland niet als militaristische staat hersteld mag worden.

Dat betekent ook, dat Nederland belang heeft bij de organisatie van de collectieve veiligheid op de grondslag van de nationale zelfbeschikking van elk land.

Het is juist, dat Groot-Brittannië belang heeft bij de Nederlandse zelfstandigheid.

Maar de conservatieve en rechtse Labour-kringen hebben herhaaldelijk de Britse en Nederlandse nationale belangen verraden. Denk maar aan Chamberlain en aan wat thans Churchill en Eden doen. Daarom betekent samenwerking met Engeland in onze tijd samenwerking met de Britse arbeidersklasse, die tegen de Duitse herbewapening strijdt.

Doch niet alleen Engeland, ook Rusland heeft door heel onze geschiedenis heen belang gehad bij de Nederlandse zelfstandigheid en veiligheid.

Dat was zelfs het geval toen het nog tsaristisch was. Dat is heden ten dage nog veel meer het geval, nu de Sowjet-Unie een principieel vredelievende politiek voert, die zich keert tegen elke overheersing van het ene land door het andere. De Sowjet-Unie is onze natuurlijke bondgenoot. Er is volkomen harmonie tussen de traditionele Nederlandse internationale belangen en die van de Sowjet-Unie. En wanneer onze partij, alle laster der Amerikaanse en Duitse zeven-stuiversgasten verachtend, op de bres staat voor een zo groot mogelijke samenwerking en vriendschap met de Sowjet-Unie, dan verdedigt zij daarmee de waarachtige zaak van Nederland.

Indonesië - bondgenoot voor vredespolitiek

Het valt tenslotte niet te loochenen, dat Indonesië ontzaglijk veel voor Nederland te betekenen heeft.

Maar juist de koloniale verhoudingen, en nog meer de pogin-

gen om deze door koloniale oorlogen, complotten, economische overheersing enz. te handhaven, hebben een kloof tussen Indonesië en Nederland gegraven, die hoe langer hoe breder zal worden, wanneer wij Drees en Luns hun gang laten gaan.

Het Indonesische volk wenst niet langer als koloniale slaaf te leven, het wenst ook niet langer als ongelijkwaardige behandeld te worden, het wenst niet langer van zijn rechtmatig territorium West-Irian beroofd te blijven, de militaire basis, die als een pistool op de borst van de Indonesische Republiek is gericht.

Alleen door de politiek der communisten, van vriendschap en gelijkwaardigheid, van verbreking van het economische en financiële juk der RTC-overeenkomst, kan bereikt worden, dat Indonesië een nieuwe en betere betekenis voor Nederland krijgt dan ooit tevoren, als handelspartner, als klant en leverancier en ook als bondgenoot voor een vredespolitiek in de wereld.

Onze vredespolitiek zal overwinnen

Dat is onze buitenlandse politiek.

Wij zijn er diep van overtuigd, dat deze politiek ons land voor oorlog kan bewaren en uit de vreemde overheersing kan redden. Daarom zal onze partij er onwankelbaar voor blijven strijden. Wij reiken daarbij allen de hand, die in dezelfde richting willen gaan.

Wij waarderen het optreden van intellectuelen als de genoemden, doch wensen hun wat meer energie toe.

Op hen is de historische noodkreet van Stadhouders Willem III toepasselijk:

„Waren de mensen in Holland hartiger, men konde het werk nog staande houden, maar onze slaphed zal alles bederven.”

Om daartegen te waken, is samenwerking met de arbeiders nodig.

In onze tijd is het vooral de arbeidersklasse, die de hartigheid, de hartstocht in de onafhankelijkheidsstrijd brengt en deze ook aan haar bondgenoten uit andere sociale klassen mededeelt.

Onze Communistische Partij heft het vaandel van de Nederlandse zelfstandigheid en de vrede hoog op en zal het door alle stormen naar de overwinning dragen!

Onze vredespolitiek zal overwinnen, omdat zij steunt op de arbeidersklasse, welker scherp en doeltreffend wapen de massa-actie is!

Eenheid tegen Romme, voor brood, vrijheid en vrede!

Ik wilde nu over de binnenlandse toestand spreken.

Wat is hier de voornaamste gebeurtenis? Dat is het verschijnen van het Mandement van de RK bisschoppen.

Wat bevelen de bisschoppen in dit Mandement hun gelovigen?

Zij bevelen alle katholieken om de KVP te ondersteunen, er lid van te worden, er op te stemmen.

Zij bevelen katholieken, die tot andere partijen behoren, zoals de Welter-groep en de Katholieke Werkgemeenschap in de PvdA, om de eenheid te herstellen, d.w.z. zich in de KVP op te lossen.

Zij verbieden hun gelovigen deel uit te maken van het NVV, van de CPN, de EVC, van alle andere niet-katholieke organisaties en verbieden zelfs het lezen van niet-katholieke kranten of het luisteren naar niet-katholieke radio-uitzendingen.

Dit alles gaat gepaard met een grote campagne voor de „confessionele partij-vorming”.

Wat heeft dit nu te betekenen?

Het oordeel van mr Burger

Sta mij toe eerst het oordeel van mr Burger aan te halen, zoals hij dat in zijn rede op het PvdA-congres heeft gegeven.

Mr Burger stelde vast, dat het maken van „politieke onderscheidingen volgens levensbeschouwelijke inzichten” ten doel heeft de aandacht van de maatschappelijke noden af te leiden.

Hetgeen juist is.

Verder stelde hij, dat het optreden van de RK geestelijkheid een aantasting is van de democratie. De KVP-er Kropman, die betoogd had, dat: „een democratisch regiem onhoudbaar (is) zonder de grondslag der persoonlijke verantwoordelijkheid”, antwoordde hij: „Wat blijft daar van over, als die persoonlijke verantwoordelijkheid volstrekt overgedragen blijkt aan geestelijke, politiek niet-verantwoordelijke leiders?”

In dit verband verzuchtte mr Burger: „Waar is de tijd gebleven, dat de publieke discussie ging over het voortschrijden

van de politieke naar de sociale democratie, teruggeworpen als wij zijn op de naakte verdediging van de politieke democratie?"

Verder citeerde hij uit een rede van de Christelijk-Historische senator Kolff, die voordien steeds afkerig was geweest van een herstel van de „rechtse coalitie”, doch die dit jaar verklaard had, dat hij er tegen was de oude rechtse coalitie „reeds nu” te herstellen.

En hij acht dit een onthulling van de plannen van de KVP en anderen, om op herstel van die rechtse coalitie te koersen, doch waarover de KVP-voorzitter Van Doorn zegt: „Houdt je mond toch vóór de verkiezingen, daar praten we wel over na 20 Juni 1956 !”

Mr Burger stelde dus vast, dat zelfs de politieke democratie, zoals die thans bestaat, tegen het Mandement verdedigd moet worden en dat de campagne van de RK geestelijkheid voor „eenheid der katholieken” in de KVP, op herstel van de oude, reactionnaire, voor-oorlogse coalitie is gericht.

Mr Burger meende, dat de KVP er op uit is de huidige regering, waarvan zij „het middenpunt vormt, geflankeerd door krachten van links en rechts”, te vervangen door een regering, waarin zij „het welhaast geheel voor het zeggen zal hebben” en waaruit de PvdA verwijderd zal zijn.

In verband hiermede verwachtte mr Burger, dat Romme het Mandement als voornaamste wapen in de verkiezingen zal gebruiken en er „een soort miniatuur-godsdienstoorlog” van zal maken „met enerzijds Romme als zwaanridder van het Episcopaat en anderzijds opstandigen en paganisten” (heidenen).

Waar moet dit op uitlopen?

Mr Burger zei met een soort wanhoop: „Wij dreigen min of meer te belanden in een zeker vacuum ten aanzien van de vraag met wie Nederland doelbewust kan worden geregeerd”.

Dit is de binnenlandse toestand gezien door mr Burger en zoveel mogelijk in zijn eigen woorden weergegeven.

Zij bewijst hoezeer onze partij gelijk heeft met haar politiek van „Eenheid tegen Romme”.

Maar zij is tegelijkertijd het scherpste vonnis, dat een leider over de resultaten van zijn eigen partijpolitiek zou kunnen vellen.

Drees en zijn aanhangers hebben het klaar gespeeld in tien jaar alle resultaten, die het werkende volk na de oorlog heeft bereikt, teniet te doen. Zij hebben het bed opgemaakt voor de reactie. Zij hebben ons teruggevoerd tot op de drempel der vooroorlogse rechtse kabinetten!

Mr Burger noemde de uiterlijke verschijnselen op, doch verzwijgt of miskent de oorzaken.

Dat komt, omdat hij het verband tussen de binnenlandse toestand en de buitenlandse politiek niet legt of wil leggen.

Daardoor krijgt men, na over zijn mededelingen nagedacht te hebben, geen antwoord op de vraag, waarom die bisschoppen zo ineens met dat Mandement gekomen zijn?

Is de PvdA zo stout geweest, dat zij aan de deur moet worden gezet?

Alle PvdA-leiders sloven zich uit om te bewijzen, dat er geen gediensstiger medewerkers van Romme zijn dan zij, en dat is de waarheid en niets dan de waarheid!

Waarom dan het Mandement?

Binnenlandse reactie streeft naar revanche

Het antwoord op die vraag krijgt men, als men er zich rekenschap van geeft, dat het wederoptreden van het Duitse imperialisme gepaard gaat met het activeren van zijn steunpunten in de heersende kringen van ons land.

Het streven naar revanche van het Duitse militarisme gaat gepaard aan het streven naar revanche van de binnenlandse reactie, aan het streven naar restauratie van de vooroorlogse coalitie van Romme en Colijn.

Aansluiting bij het Duitse imperialisme en reactie in het binnenland gaan altijd samen.

Wij hebben dit in de historie ondervonden van Abraham Kuyper, de man van de worgwetten tegen de opkomende arbeidersbeweging, de man van de bloedige reactie tegen de democratie en het socialisme, die zijn steun zocht in een verbond met de Duitse keizer, aan wie hij ons land als vazal wilde uitleveren.

Thans wordt deze rol vervuld door Romme, gesteund door het Mandement der RK bisschoppen en met medewerking van de leiding van de Anti-Revolutionnaire Partij en de Christelijk Historische Unie.

Hoe nauw het Mandement, de rechtse coalitie en de herbewapening der Duitse nazi's met elkaar samenhangen, is toch wel zonneklaar bij de behandeling van de Parijse accoorden in de Tweede Kamer gebleken.

Daar ging Welter door zijn knieën. Hij keurde de Duitse Wehrmacht goed, ofschoon hij in 1953 tegen de EDG had gestemd.

Gerbrandy, die nogal eens voor rebel in de Anti-Revolutionnaire Partij speelt, draaide eveneens zijn jasje om.

Voordien had hij de Duitse herbewapening gehekelde, zelfs

nu nog noemde hij Adenauer een Bismarck de tweede. Wetens en willens leveren deze zaakwaarnemers van het seniel afgetakelde kolonialisme Nederland aan het Duitse militarisme uit.

Waarom? Omdat zij, zoals dominee Zandt het eens gezegd heeft, de vleespotten van de rechtse coalitie ruiken.

Het doel van die coalitie is weer hetzelfde als in de tijd van Abraham Kuyper: onderdrukking van het volk om het rijp te maken voor de Duitse overheersing.

Het middel is ook hetzelfde: misbruik van het geloof, bedreiging van de eenvoudige gelovigen met hel en verdoemenis, om de oprichting van een rechtse dictatuur mogelijk te maken en nog wel langs de weg van „democratische” verkiezingen!

Mr Burger sprak in zijn rede schamper over de volksdemocratie.

Maar die is in elk geval beter dan zijn „democratie”.

Want de volksdemocratie laat iedereen vrij in zijn geloof, maar duldt niet, dat het geloof misbruikt wordt ten gunste van fascisme en atoomoorlog!

Het tekent zulke leiders als Burger, die de volksdemocratie beschimpen op hetzelfde ogenblik, dat aan de orde is de dreiging van de rechtse dictatuur, met alle gevolgen van dien, ook voor het levenspeil der werkers!

Want het Mandement ondergraaft niet alleen de parlementaire rechten doch ook de rechten van de arbeiders, het vakverenigingsrecht en het stakingsrecht door middel van de PBO, zoals bij Hensen is gebleken.

Daar spreekt mr Burger niet over, omdat hij zelf mede schuld draagt aan die PBO.

Wat nu?

Wat doet nu de PvdA?

„Wij zullen”, zegt mr Burger, „professor Romme niet in het onzekere laten, wij wensen niet te wijken voor machtsbegerige drogredenen.”

En dat komt dan hierop neer, dat de katholieken lid blijven van de PvdA, zolang de bisschoppen het hun niet uitdrukkelijk zullen verbieden.

En verder speculeert de PvdA naast de VVD op de „Nieuwe Eeuw”-groep of andere Katholieke kringen om na de verkiezingen een regering te kunnen vormen.

Nu is het zeker waar, dat, hoe meer de KVP over eenheid praat, hoe duidelijker de scheiding in haar rijen aan het licht komt.

Ook de KVP zal niet ontsnappen kunnen aan de scheiding tussen de aanhangers van het Westduitse militarisme en de goede Nederlanders, die er onder de katholiek-gelovigen net zo veel zijn, als onder andere bevolkingsgroepen.

Bij het bepalen van de grondslag van een toekomstige regering is dan ook de buitenlandse politiek van overwegend belang.

Vóór of tegen de nazi-Wehrmacht,

Vóór of tegen de Nederlandse zelfstandigheid,

Vóór of tegen het verbod van atoom- en waterstofwapens,

Vóór de oorlog of vóór de vrede.

Dat is de vraag!

Wij voor ons verklaren, dat wij bereid zijn de stemmen, die ons de kiezers voor de Tweede Kamer zullen toekennen, in de schaal te werpen om te bevorderen, dat er een nieuwe regering tot stand komt, welker buitenlandse politiek gericht is op zelfstandigheid en vrede.

Wij zijn bereid zulk een regering te ondersteunen, onverschillig uit welke partij-richtingen zij is samengesteld.

Massa-actie tegen politieke en sociale reactie

De strijd tegen de mandementspolitiek is vooral een kwestie van massa-actie tegen de politieke en sociale reactie.

Een strijd tegen de Rooms-Katholieke kerk op het gebied van geloof en over de vraag of het protestantse geloof beter is dan het katholieke is hiervoor uiterst schadelijk.

Daarom juist wil Romme er een godsdienstoorlogje van maken. Wie hier een godsdienstoorlogje tegenover stelt, speelt hem juist in de kaart.

Natuurlijk is het af te keuren, wanneer een Rooms-Katholiek priester de huwelijkswet of andere wetten overtreedt, evenals dat voor andere burgers het geval is. Maar wat voor uitwerking kan het hebben, om, zoals „Het Parool” doet, zulk een overtreding geweldig op te blazen?

De uitwerking is, dat de werkelijke strijd tegen het Mandement, als politiek der reactie, afgeleid en belemmerd wordt. Dat zal ook wel de bedoeling van „Het Parool” zijn.

Na de afkondiging van het Mandement hebben wij een reeks politieke daden van de zijde van de KVP gezien. In Brabant en in andere gebieden begon zij met regelrecht van Goebbels afgekeken propaganda-methoden en geestelijke terreur.

Tijdens de vervoerstaking in Amsterdam hebben de mannen van het Mandement een aanval op de democratie ondernomen,

door middel van troepen en représailles gepoogd de arbeidersstrijd te breken.

En zij willen nog verder gaan. Zij willen in het algemeen door dwang en geweld het lage loonpeil handhaven en het verzet daartegen aan banden leggen.

Dat is het Mandement.

Daartegen moet het gehele gewicht van de verenigde arbeidersklasse, van de volksmassa in de schaal worden geworpen. „Eenheid tegen Romme”, dat is het parool, „Voor brood, vrijheid en vrede”.

Daarvoor moeten alle Nederlanders elkaar de hand reiken en alles, wat hen verder scheidt, naar de achtergrond verbannen.

III.

Verdediging van het levenspeil der werkers

Ik ga nu over tot de bespreking van de economische toestand, op grond waarvan wij onze gedragslijn bij de verdediging van het levenspeil der werkers bepalen moeten.

In de laatste tijd is de lucht gevuld met het gebim-bam-beier over de welvaart en de „hyper-hoog-conjunctuur”, die er in ons land heersen zou.

Wij voor ons stellen de vraag aldus: Voor wie luiden die welvaartsklokken?

Het makelaarskantoor W. Willems en Co. verzekerde onlangs in een circulaire de aandeelhouders van de Koninklijke Olie, dat sinds de oorlog hun bezit verdrievoudigd is. Dit betreft alleen het bezit. Daarbij komt de winst.

De winsten der naamloze vennootschappen zijn sinds 1947 wel verdrievoudigd of meer nog.

Bij Philips steeg de winst van 21 miljoen in 1947 tot 88 miljoen in 1953 en 119 miljoen in 1954.

Nog enkele voorbeelden van ondernemingen, die nu al hun jaarverslag over 1954 hebben gepubliceerd:

	1947	1953	1954
Zwanenberg-Organon	f 2,1 mill.	7,9 mill.	9 mill.
Thomson's Havenbedrijven	0,3 mill.	1,4 mill.	1,7 mill.
K.N.S.M. (in 1948)	6,1 mill.	15,1 mill.	17,4 mill.

Die winsten stijgen en blijven stijgen.

Maar hoe staat het met de arbeiders, met de boeren, de middenstanders, de ambtenaren en met de gepensioneerden en de „vergeten” groepen, die van eigen klein bezit moeten rondkomen?

Misschien is het nuttig enige gemiddelde cijfers aan te halen om enigszins een inzicht te krijgen. De Amsterdamse gemeentewerklieden verdienden in het jaar van 1 Maart 1934 tot 28 Febr. '35 gemiddeld 31,34 gulden per week; de bouwvakarbeiders gemiddeld 35,52 gulden per week; de havenarbeiders 30,17 gulden per week en de metaalbewerders gemiddeld 33,12 gulden per week. Alles in Amsterdam.

Indien deze arbeiders thans op dezelfde voet zouden leven, dan zouden de gemeentewerklieden gemiddeld 83,43 gulden moeten verdienen, de bouwvakarbeiders gemiddeld 94,56 gulden, de havenarbeiders gemiddeld 80,31 gulden en de metaalbewerkers 88,17 gulden.

Op het ogenblik weten wij slechts het gemiddelde weekloon van de gemeente-arbeiders en dat is 64,37 gulden.

De andere zijn van hetzelfde laken en pak.

Wij kunnen echter het levenspeil niet alleen afmeten aan het geldbedrag van lonen en salarissen.

Want daartegenover staat de ononderbroken stijging van de prijzen. De loonronden hebben die niet kunnen opvangen, hoewel zonder die loonronden het gebrek nog veel groter zou zijn geweest.

Ik wil hier zo weinig mogelijk cijfers aanvoeren en verwijs hiervoor naar de Discussie-grondslag en andere publicaties.

De moeder moet meewerken

Doch neem nu de arbeiders.

Het typische verschijnsel bij de arbeiders is thans, dat het gemiddelde arbeidersgezin niet meer van het loon van de vader kan rondkomen. Hoe langer hoe meer moet de moeder meewerken.

Volgens de bedrijfstelling van 1950 was het aantal in de industrie werkende vrouwen van 186.620 in 1947 tot 276.463 in 1950 gestegen, dat wil zeggen met 48 procent.

Het aantal in de industrie werkende mannen steeg in die tijd slechts met 10 procent.

En dat was vijf jaar geleden en zonder de vele vrouwen te rekenen, die niet in de industrie werken! Door het meewerken van de vrouw komt er wat meer geld in huis, doch dat gaat ten koste van het gezin.

Niet toevallig neemt het aantal ongelukken van kleuters toe, waarvan de moeders uit werken gaan.

Ook komt er in de arbeidersgezinnen wel wat meer geld binnen als gevolg van de enorm gestegen inspanning bij het werk.

In de ondernemingen worden steeds meer jaagsystemen, merit-rating en werkclassificatie doorgevoerd.

Dat noemt men Amerikaans systeem, maar dat brengt ook het in Amerika reeds algemene verschijnsel mee, dat een arbeider rond zijn veertigste jaar versleten is.

Waarin bestaan die merit-rating en werkclassificatie? Het principe er van is, dat men het arbeidsloon niet alleen bere-

kent volgens de hoeveelheid en de soort werk die verricht wordt of volgens het aantal uren, maar dat het loon voor een zeker deel, zo niet geheel, door de ondernemer willekeurig, individueel wordt bepaald.

Niet of je je vak verstaat en het verlangde werk levert, bepaalt je loon, maar of je in de ogen van de baas ijverig genoeg, netjes genoeg en zonder twijfel ook slaafs genoeg bent.

Dit soort systemen dient niet alleen om uit de arbeider het uiterste te halen, maar schendt ook zijn menselijke waardigheid en maakt hem tot een hersenloos verlengstuk van de machine en tot een zielloos stuk inventaris van het bedrijf.

Meer zieken

De gestegen arbeidsinspanning leidt tot toename van het ziek zijn.

Volgens het officiële rapport-Murtendam is het ziekteverzuim ruw geschat 75 procent hoger dan vóór de oorlog.

In de Philips-bedrijven bedraagt dit 77 procent en daarbij valt de stijging van het aantal zenuwzieken op, driemaal zoveel als vóór de oorlog! Veel verbreid zijn ook maagkanker en rheuma.

In de Twentse textielindustrie is het ziektepercentage het hoogst onder de jonge mannen van 20 tot 30 jaar, ruim het dubbele van vóór de oorlog; bij de vrouwen steeg het het meest tussen 30 en 40 jaar.

Volgens het centraal verslag over 1952 van de arbeidsinspectie steeg het aantal dodelijke ongevallen in fabrieken per jaar van 90 in 1949 tot 121 in 1952. Ook in het algemeen steeg het aantal ongevallen.

In de mijnen steeg het aantal lichte ongevallen (per 100.000 ton gedolven kolen en slik) van 33 in 1939 tot bijna 82 in 1953. Het aantal zware ongevallen is meer dan verdubbeld tegenover dat van vóór de oorlog.

En wat de kinderen betreft heeft de Amsterdamse hoogleraar Querido bij ongeveer 40 pct van de onderzochte kinderen op school afwijkingen vastgesteld.

Nu ontbreekt het natuurlijk niet aan radio-eksters, die beveren, dat de schuld hiervan ligt bij de meststoffen, die tegenwoordig gebruikt worden..... Een zekere dr C. den Hartog beweert zelfs, dat de uitbreiding van het ziek zijn komt, omdat wij te veel eten! Dat is niet uitgesloten voor sommigen, maar voor de arbeiders gelden andere redenen.

Niet alleen neemt de zenuwspanning en de voortgaande ontmenselijking van het werk toe, ook de werktijden worden langer.

In 1952 werden door de Gewestelijke Arbeidsbureaux 35.031 overwerk-vergunningen afgegeven tegen 22.766 in 1948. Op het ogenblik is het overwerk in vele bedrijven onbeperkt. Na tien jaar Drees-bewind is de achturedag practisch afgeschaft!

Zo worden de tekorten, veroorzaakt door koopkrachtverlaging van het loon, enigszins aangevuld door roofofbouw op de arbeidskracht.

Ten koste van het gezinsleven, van de gezondheid, van de opvoeding van de kinderen, van de menselijke waardigheid.

Maar dat doet niets af aan het feit, dat met het huidige loonpeil-op-zich-zelf de arbeider al werkende, steeds meer verkommert.

Nood gestegen „tot ongekende hoogte”

Hoe het er uitziet, als men van het naakte loon moet leven, bewijst de toestand van de ambtenaren in overheidsdienst.

Daaraan kan men het „welvaartspeil” der werkende massa's afmeten. In een kortgeleden aan de Tweede Kamer gezonden adres van de Algemene R.K. Ambtenarenvereniging staat te lezen:

„door de weigering van de regering om te komen tot een afdoende salarisregeling voor het overheidsperoneel, de nood in vele ambtenarengezinnen is gestegen tot ongekende hoogte.”

Ook voor hen bim-bam-beieren de welvaartsklokken dus niet.

En nu dreigen nieuwe maatregelen het levensonderhoud duurder te maken. Daar is de huurverhoging, die, ook al zou zij de lagere huren niet treffen, toch weer in de prijzen tot uiting zal komen. Daar is de vermindering van de subsidies die is aangekondigd. De zogenaamde belastingverlaging is daartegenover niets dan een fopspeen voor de werkers. De regering ontvangt elk jaar meer aan belasting dan geraamd werd. Het afgelopen jaar bedroeg dit 900 miljoen gulden, die „teveel” uit de zakken van het volk werden genomen.

De regering wil nu in het komende jaar 500 miljoen daarvan laten vallen. De grootste portie daarvan gaat echter naar de hoge inkomens. Wat de werkers daarvan zouden krijgen, blijft een druppel op een gloeiende plaat.

Woningen, onderwijs, sociale voorzieningen

Tot het levenspeil moet ook de woningtoestand gerekend worden.

Die is kort gezegd: hopeloos.

Het is overbodig op dit congres al deze kanten van het levenspeil met cijfers te belichten.

Als typerende anecdote mag herinnerd worden aan een radio-interview van een burgemeester in het Groningse Hogeland, die verklaarde, dat bij de stand van de toewijzingen van de R.K. minister Witte de woningnood in zijn gemeente over 300 jaar zal zijn opgeheven.

„Het onderwijs verkeert in een noodtoestand”, schreven verscheidene afdelingen van de PvdA in voorstellen aan hun congres.

Dat is niet te sterk gezegd.

De sociale voorzieningen blijven ten achter, vooral de ziekte- en invaliditeitsvoorzieningen.

De wettelijke regeling der ouderdomsvoorziening, reeds voor de Staten-verkiezingen van 1954 aangekondigd, laat nog steeds op zich wachten. Vele oudjes hebben de kleine verbeteringen, die zij misschien brengen zal — want vast staat nog niets — niet meer mogen beleven.

Dit, kameraden, is een ruwe schets van het levenspeil van de arbeiders en andere werkers. Inplaats van het sprookje van de welvaart, is dit de werkelijkheid van de armoede.

Productie en werkloosheid

De slippendragers van het kapitalisme wijzen echter triomfantelijk op de stijging der productie en de daling van de werkloosheid.

Om met dit laatste te beginnen, er is inderdaad een daling. De statistiek wees in December j.l. een totaalcijfer aan van 87.400 geregistreerde geheel werklozen en DUW-arbeiders, of hoe het tegenwoordig heet.

Doch in December 1948 waren er nog minder, n.l. 71.400.

Hoewel de werkloosheid dus niet meer die grote omvang van 1951—1952 heeft, is zij niet eens tot het peil van 1948 teruggebracht.

Ik neem 1948, omdat dit het jaar is van de invoering van de Marshall-„hulp”, die zo noodzakelijk was om ons van de ondergang te redden en welvaart te brengen.

Maar als de werklozencijfers een teken van welvaart zijn, dan zijn we dus nog niet eens op ons uitgangspunt teruggekeerd!

En hoe welvarend waren wij dan wel in 1947, toen het cijfer 53.500 was....

De industrie-productie is gestegen. Inderdaad. Maar wat heeft het volk daaraan, als het niet méér werkgelegenheid heeft dan

kort na de oorlog en steeds minder met zijn loon kopen kan?

De bevolking is gegroeid, zal men ons antwoorden, en we mogen blij zijn, dat we die aanwas hebben kunnen opvangen.

Is dit zo en zo ja, hoe is die aanwas opgevangen?

In ons discussie-materiaal is met feiten aangetoond, wat in werkelijkheid in de Nederlandse economie gaande is.

Dat is de overschakeling op de oorlogsproductie, gepaard aan uitbreiding van het militaire apparaat.

Meer dan 175.000 arbeidskrachten, meest jonge en vele vakbekwame, zijn er thans méér dan voor de oorlog doorlopend door dit militaire apparaat en de oorlogsindustrie opgeslokt.

Hier is het recept van Mussolini toegepast: de candidaat-werklozen worden in het soldatenpak gestoken en leven van de openbare middelen.

Het bedrijfsleven is kunstmatig opgeblazen met militaire opdrachten voor binnen- en buitenland, die niet voor het verbruik maar voor de vernietiging dienen.

Het geld om dit te financieren, wordt aan de werkende bevolking onthouden of ontnomen, evenals aan de woningbouw, het onderwijs en de sociale voorzieningen, zelfs aan de waterkeringen, waarvan het bestaan zelf van ons land afhankelijk is.

En het middel, waarmee deze „operatie-doping” wordt doorgevoerd, is de inflatie, de waardevermindering van het geld en de prijsstijgingen.

Rekening houden met crisis

In 1950 en daarna in 1952 hebben zich reeds ernstige crisis-verschijnselen in ons land voorgedaan.

Door middel van de militarisering zijn die tot dusver niet verder naar buiten getreden.

Maar de militarisering kan de economische crisis wel tijdelijk verlangzamen, doch uiteindelijk niet tegenhouden.

Integendeel, de onderdrukking van de crisis door militair straal- en vliegwerk leidt er toe, dat zij te zijner tijd een nog diepgaander, verwoestender karakter zal aannemen.

Daar komt nog bij, dat door deze geforceerde „conjunctuur-beheersing” men de openlijke uitbarsting van de crisis nog moeilijker kan zien aankomen dan vroeger, dat zij geheel onverwachts kan optreden en dat het land er volkomen onvoorbereid tegenover zal staan.

De houding, die onze kapitalisten in deze aannemen, is uiterst zonderling.

Als het er om gaat de arbeiders gerust te stellen, geven ze hoog op van de welvaart. Als de arbeiders om loonsverhoging

komen, dan betreft hun gezicht, en zeggen zij dat een terugslag in de conjunctuur te verwachten is.

Wij weten, dat de crisis een ramp is, die vooral de werkende massa treft.

Daarom wijzen wij de middelen aan om die, gezien de onmogelijkheid om in het kapitalisme crises te voorkomen, in elk geval zoveel mogelijk op te vangen en te verzachten. Die middelen kunt U in het actie-program vinden.

Doch dit ontslaat ons niet van de plicht rekening met de crisis te houden.

Ons land is daar gevoeliger voor dan ooit, daar de wederopbouw na de oorlog gepaard ging aan zeer vèrgaande afhankelijkheid van Amerika. En in Amerika is de crisis in volle gang.

In alle kringen wordt dan ook rekening met een komende crisis gehouden, ook in de PvdA.

Om hem nog eens te citeren, mr Burger zei daar: „Wij menen, dat in goede jaren reserves moeten worden gevormd voor de kwade, die stellig komen.”

Deze uitspraak geeft ons stof tot overdenking.

Het partijbestuur van de PvdA verwacht dus stellig kwade jaren.

Dit in tegenstelling met de eerder in die kring geuite bewering, dat er in Nederland eigenlijk geen kapitalisme meer bestaat.

Mr Burger neemt niettemin de met het kapitalisme verbonden kringloop van opleving en crisis als vaststaand aan.

In de door Drees in de Kamer herhaaldelijk geprezen hedendaagse „conjunctuurbeheersing” heeft hij dus ook al geen vertrouwen.

Zo ziet men, de PvdA-leiders verkondigen onder de arbeiders de zegeningen van de Amerikaanse economie, doch zij zelf geloven er niets van en voorzien kwade tijden.

En wat is nu mr Burgers grootste zorg? Belastingreserves kweken voor de staat, voor de kapitalistische staat, voor de oorlogsbegroting van generaal Gruenther en maarschalk Staf.

Reserves kweken

Ons standpunt is een ander.

Niet alleen met het oog op het huidige levenspeil, maar vooral met het oog op komende kwade tijden moeten de lonen omhoog en moeten de prijzen verlaagd worden.

Dit is de reserve, die de arbeiders moeten kweken.

Zij moeten er thans, nu er vraag naar arbeidskrachten is, van profiteren om er uit te halen wat er uit te halen is. Maar de ondernemers geven nooit iets uit vrije wil.

Zij drijven de prijzen verder op en terzelfdertijd willen zij, zoals dr Drees heeft medegedeeld, „rust in het loonbeleid”.

Intussen is zelfs van kapitalistisch-economisch standpunt daar geen rechtvaardiging voor te vinden. De ondernemerswinsten zijn zo hoog, dat er gerust een flinke loonsverhoging af kan. De prijzen kunnen omlaag, wanneer de kartels, die ze kunstmatig opdrijven, maar krachtig zouden worden aangepakt. Maar de kapitalisten volharden in hun grenzenloos egoïsme en schraapzucht. Er is maar één middel om van hen iets gedaan te krijgen: dat is de strijd.

De stakingen in Amsterdam

En hier in Amsterdam heeft zich in deze dagen geopenbaard hoe rijp de tijd is voor grootscheepse actie. En hoe groot de ellende die belangrijke groepen van de arbeidersklasse daartoe drijft.

De staking van het trampersoneel en in andere gemeentebedrijven heeft dit met verbluffende kracht geopenbaard.

Lange tijd scheen het alsof de arbeidersklasse in doffe berusting alles over zich heen liet gaan. De reactie bazelde over de welvaart, vertrouwde op haar afstompende propaganda, op haar corrupte handlangers in de vakorganisaties.

Maar toen de tramarbeiders de strijd aanbonden, viel dit alles in duigen.

Nog nooit was de eenheid van actie zo triomfantelijk sterk als nu, nog nooit was de solidariteit zo groot onder de gehele bevolking, tot ver in de kring van de gegoeden.

Onder het overheidspersoneel zijn vele gelovigen. Zij gingen naar de kerk en daarna verspreidden ze manifesten van de stakingsleiding.

Als gevolg van acties in het verleden had de directie personeel op het platteland aangeworven in plaats van de „rode rakers”, die weggezuiverd waren.

Maar de plattelanders waren ten minste zo fel in de strijd als de geboren Amsterdammers.

Een groot aantal vrouwelijke arbeidskrachten zijn te werk gesteld, waarschijnlijk in de hoop dat ze in de handen van wethouder Van Wijck plooibaarder zouden zijn dan de mannen. Maar de vrouwen bleven onwrikbaar in de strijd, er waren slechts enkele vrouwelijke onderkruipers.

Een belangrijk element in deze staking is, dat de strijd niet alleen in het bedrijf, maar ook in de bond van het NVV en de confessionele bonden wordt gevoerd. Nog nooit hebben sinds het einde van de oorlog vakverenigingsbureaucraten als Ad Vermeulen e.a. zich zo brutaal als stakingsbrekers ontmaskerd.

Deze staking stond op een veel hoger peil dan de arbeidsacties in ons land in de afgelopen tijd.

Hoewel nog gebrekkig, was er een behoorlijke voorbereiding aan voorafgegaan. Evenals van tevoren de tunnelstaking in Velsen en de isoleerdersstaking, was het geen beperkte proteststaking van 24 uur.

Verder werd de staking met volle en steeds groeiende kracht doorgezet tot een resultaat bereikt was.

Het verloop van de staking van het overheidspersoneel rechtvaardigt ten volle de in de Discussie-grondslag voor dit congres geuite critiek op de kleinmoedigheid, het terugschrikken voor de moeilijkheden en het gebrek aan vertrouwen in de krachten van de arbeidersklasse, die door verscheidenen van onze voraanstaande kameraden in de achter ons liggende tijd aan de dag was gelegd.

Zij rechtvaardigt ten volle de richtlijn, dat wij in een offensieve geest de verdediging van het levenspeil moeten aanpakken en stoutmoedig, zonder echter in avonturen te vervallen, de arbeiders leiding moeten geven.

Die offensieve geest moet allereerst in onze eigen rijen worden gekweekt en het defaitisme worden bestreden.

Het is nog te vroeg om alle ervaringen van de staking der overheidsarbeiders te ontleden. Dit zal door onze partij nog nader moeten worden gedaan, evenals van alle acties, zowel voor wat betreft hetgeen vooraf is gegaan, als wat er tijdens en na de strijd is gebeurd.

De staking van het overheidspersoneel heeft de zwendel met de „welvaart” een geduchte klap gegeven, zij heeft de grote armoede geopenbaard, die er onder de meerderheid van de arbeiders en de werkers heerst. Zij is een aansporing om overal de strijd te gaan aanbinden, de ondernemers en de reactie, zonder voor hun dreigementen terug te schrikken, slag te leveren.

Daarbij mogen wij niet verzuimen in onze agitatie onder de arbeiders het verband te leggen tussen hun slechte arbeids- en levensvoorwaarden en de herbewapening van West-Duitsland, de militarisering en de daarmee gepaard gaande driestheid van de zwarte reactie. Zowel op het economische front als op het politieke front zal deze teruggedrongen moeten worden.

Strijd tegen werkclassificatie

Maar de klassenstrijd bestaat niet alleen uit stakingen.

Zij moet ook elke dag, in elk bedrijf, in elke afdeling van een bedrijf, gevoerd worden om de arbeidersbelangen te dienen.

Daarbij zou ik twee kanten hiervan ter discussie willen stellen, die van buitengewoon belang zijn.

Dat is ten eerste de strijd tegen de zgn. Amerikaanse uitbuitingsmethoden, werkclassificatie enz.

Wij verwerpen die, en terecht. Doch desondanks kon in talrijke bedrijven de toepassing er van niet worden tegengehouden.

Betekent dit echter, dat wij nu het terrein aan de ondernemers en de reformistische besturen prijs moeten geven en ons slechts moeten bepalen tot propaganda voor algemene leuzen tegen deze systemen?

Daarmee lopen we het gevaar de arbeiders aan de grofste uitbuiting uit te leveren en ook onze beweging te isoleren.

Wij moeten daarom het kwaad op zijn eigen terrein bevechten, en onze tactiek aanpassen aan de gegeven omstandigheden.

Wij moeten deze aandrijf-systemen grondig leren kennen, stuk voor stuk elk nadeel voor de arbeiders terugdringen en van elke kans gebruik maken om er zoveel voordeel uit te slaan als maar door strijd bereikbaar is.

Het voornaamste kwaad schuilt in de willekeur, in de eigenmachtigheid van de ondernemers om de loonberekeningen vast te stellen.

Doch hiertegen kan de macht van de arbeiders geplaatst worden, die tot uiting komt in hun gekozen vertegenwoordigers in het bedrijf, kernen, commissies e.d.

Wij moeten van de ondernemers afdwingen, dat deze arbeidersvertegenwoordigingen een veto-recht, een beslissingsrecht, krijgen over de loonberekening. Ook al wordt dit niet formeel toegestaan, toch moeten wij doorzetten, dat het in de practijk zo wordt dat geen regeling kan worden toegepast, waar de kern tégen is.

Zo zullen de linkse kernleden een groot werk voor hun makers in het bedrijf verrichten.

De ondernemingsraden

En hiermee kom ik tot het tweede punt.

Juist omdat steeds meer linkse kernleden door de arbeiders in de doorslaggevende bedrijven gekozen worden, willen de regering en de ondernemers die kernen vervangen door de

ondernemingsraden van de PBO, die niet democratisch zijn en waarin de ondernemersinvloed overweegt.

Daartegenover hebben de arbeiders de plicht hun democratische kern te handhaven en haar erkenning door te zetten.

Dat sluit echter niet uit, dat juist met dit doel, een bewegelijke tactiek noodzakelijk is, wanneer, tegen de wil van de arbeiders, verkiezingen voor ondernemingsraden worden geforceerd.

Zo'n ondernemingsraad moeten wij dan behandelen als een reactionnair parlement.

Wij bestrijden toch ook de reactionnaire samenstelling van de huidige Tweede en Eerste Kamer niet door de verkiezingen te boycotten?

Wij nemen aan die verkiezingen en aan dat parlement deel om de eisen van de werkers te laten horen en om elke concessie die de kapitalistische machthebbers kan worden afgedwongen, te vechten. Binnen het parlement en buiten het parlement.

Zo ook moeten onze kameraden in de bedrijven optreden, niet als schijn-radicalen friseurs, ook niet als opportunisten, die voor de ondernemers bukken, doch als gewiekste strijders voor het arbeidersbelang, die niet voor zeven gaatjes te vangen zijn, standvastig in de strijd, bewegelijk in de tactiek.

De toestand op het platteland

De toestand van de werkende bevolking op het platteland heeft in grote lijnen veel overeenkomst met die van de arbeiders.

De Nederlandse landbouw is zeer ingewikkeld. Doch in het algemeen kan men thans dit verschijnsel constateren: de productiekosten stijgen en de prijzen dalen. Dit is een onmiskenbaar crisisverschijnsel.

Als gevolg hiervan zijn de bedrijfsuitkomsten de laatste jaren regelmatig teruggelopen. Nog onlangs zei in de Eerste Kamer de PvdA-afgevaardigde Hoogland, dat naar zijn indruk „menige boer door de bedrijfsresultaten van het lopende jaar in financiële moeilijkheden zal geraken.”

Hoewel de prijs, die de boer ontvangt, daalt, blijven de landbouwproducten voor de verbruiker duur. Van een reeks producten van landbouw en veeteelt is het gebruik in vergelijking met voor de oorlog afgenomen. Zo wordt de binnenlandse markt beperkt en dit vergroot de afzetmoeilijkheden van de boer.

In ons program van actie hebben wij eisen op belasting- en ander gebied ten behoeve van de werkende mensen van het platteland ter discussie gesteld.

Van belang hierbij is vooral, dat de landbouw met de internationale politiek direct verbonden is.

De afhankelijkheid van Amerika en de deelneming aan de Amerikaanse oorlogspolitiek is funest voor de Nederlandse landbouw. Ziehier enige uitingen daarvan: de dreigende overvoering van de Nederlandse markten met de beruchte Amerikaanse overschotten en met Amerikaans graan tegen dumpingprijzen; de invoerbelemmeringen in andere kapitalistische landen als gevolg van de strijd om de markten en de algemene vermindering van het verbruik dat de militarisering meebrengt: de verlaging en afschaffing van de subsidies, waardoor het binnenlands verbruik vermindert en gelijktijdig het levensonderhoud ook voor de plattelandsbevolking duurder wordt; de belemmering van de afzet naar Oost-Europa en China door de Amerikaanse verbodsbepalingen, terwijl de ratificatie van de Parijse accoorden deze nog verder bedreigt.

Om de betekenis hiervan toe te lichten, slechts enkele voorbeelden.

De melkprijs is voor de consumenten verhoogd, naar minister Mansholt mededeelt, op bevel van België, in verband met de zgn. Benelux.

België is van mening, dat de subsidies de productiekosten in de Nederlandse landbouw en industrie kunstmatig lager houden dan in België het geval is.

Hoe komt België aan de macht om Nederland bevelen te geven?

Ten eerste door de dreiging met inperking van de Nederlandse invoer. Ten tweede, omdat Nederland voor de bewapening, grondstoffenlevering enz. van België afhankelijk is. En in de derde plaats, omdat Amerika beide landen hun economische politiek voorschrijft en in dit geval een besluit ten gunste van de Belgische groot-kapitalistische belangen heeft geëist.

Dat is de reden, waarom de Nederlandse kinderen thans duurder en minder melk drinken.

Verder. De herbewapening van de Wehrmacht werpt in West-Duitsland ook financiële schaduwen vooruit, in de gedaante van grotere armoede, verbruiksbeperking en minder invoer van Nederlandse landbouwproducten.

De Sowjet-Unie en Oost-Europa zijn op het ogenblik de eerste klant van Nederland voor de haring, waarvan meer dan de helft der vangst wordt afgenomen, voor kaas en voor bier.

Dat zou nog wel meer kunnen worden, als de Amerikanen de tegenprestatie in industriële goederen niet uiterst beperkt hadden.

Als door de Parijse accoorden Duitsland voor lange tijd ge-

splitst blijft, kan op zijn minst de markt in de Duitse Democratische Republiek voor Nederland verloren gaan.

Regeringspolitiek schaadt nationale belang

Hieruit blijkt, dat de politiek van de huidige regering het nationale belang van de landbouw schaadt en dat een vredespolitiek dit belang bevordert.

Hetzelfde is van toepassing op de kleine en middelgrote industriële bedrijven en voor de export-industrie, de handel en de scheepvaart in het algemeen.

Bijvoorbeeld is door de koloniale oorlogen en de huidige koloniale avonturen, alsook door de begunstiging van de Japanse concurrentie door Amerika, de Indonesische markt voor de Nederlandse textiel nagenoeg verloren gegaan. Ook op andere markten is Japan de verbitterde concurrent geworden.

De begunstiging van de Duitse export-industrie door Amerika heeft dezelfde uitwerking, niet alleen voor de textiel, maar ook voor de scheepsbouw en andere Nederlandse takken van bedrijf en handel.

Ook hier hetzelfde beeld van economische oorlog tussen de kapitalistische, door Amerika overheerste landen en belemmering van de handel met de socialistische landen.

Wat willen nu bijvoorbeeld de grote textiel-industriëlen doen?

Op de Jaarbeurs in Utrecht zei de grote fabrikant Fentener van Vlissingen: onze basis is de binnenlandse markt, doch wij moeten exporteren of sterven! Daarom moet de binnenlandse markt de export ondersteunen.

Dat betekent: door verhoging van de binnenlandse prijzen lagere export-prijzen mogelijk maken.

Voor de AKU en andere grote fabrikanten is dit misschien voordelig.

Maar voor de anderen, die het voornamelijk van de Nederlandse verbruiker moeten hebben, is het nadelig. De grote industrie sterft dan niet, omdat zij exporteert, doch de binnenlandse markt sterft omdat er minder omzet is. En dat treft niet alleen de verbruiker, maar ook de winkelier en de gehele binnenlandse handel.

De toestand van de middenstand

Wat hebben de middenstanders van een omslag in de conjunctuur te verwachten?

Het VVD-Kamerlid Cornelissen, bijvoorbeeld, heeft in het

orgaan „Kroniek van het Ambacht” van Maart j.l. in een interview als zijn mening uitgesproken, dat

„het fiscaal beleid het aan menig middenstandsbedrijf onmogelijk heeft gemaakt zijn inwendige financiële positie zodanig te versterken, dat het een flinke portie weerstandskracht heeft verworven om aan een eventuele conjuncturomslag het hoofd te bieden.”

Als troost voegt hij er aan toe, dat de kleine middenstander in staat is „zich met een heel bescheiden inkomen te redden.”

Een magere troost, inderdaad!

Voorals men bedenkt, dat de moeilijke omstandigheden van de middenstanders, en het vele en zware werk, dat ook de middenstandsvrouwen gedwongen zijn te verrichten, ten gevolge heeft, dat de kindersterfte in het eerste levensjaar onder deze groep van de bevolking het hoogst is. Volgens een door de Amsterdamse statistici P. de Wolff en J. Meerdink verricht onderzoek, dat in een Frans tijdschrift is gepubliceerd (Population, April-Juni 1954 p. 293 e.v.) was het kindersterfte-cijfer onder de kleine middenstand in Amsterdam van 1946-1950 3,23 per 100 geboorten, terwijl het onder de best gesitueerden de helft was. Ook het aantal doodgeboren kinderen is in middenstandsgezinnen het hoogste, meer dan dubbel zo groot als onder de best gesitueerden.

Cornelissen zoekt als VVD-er verbetering in de toestand van de middenstand alleen in verlichting van de belastingdruk. Op zichzelf is dat onwaarschijnlijk, want de VVD stemt voor alle belastingen en voor de oorlogsbegroting, die er oorzaak van is, dat de middenstand door de fiscus wordt uitgeknepen.

Wij ook verlangen belastingverlichting, maar beschouwen dit niet als het enige medicijn.

Volgens ons moet de middenstander, de kleine industrieel, de landbouwer, in de eerste plaats zijn brood kunnen verdienen en daarom moet het bedrijf lonend zijn en de afzet verzekerd. Hij moet tegen de crisis beschermd worden.

Daarom is onze politiek gericht op de verdediging van de nationale belangen van de gehele, voor het verbruik werkende vredeseconomie.

Daarom stellen wij maatregelen voor om de kleine man, evenals de arbeiders, in staat te stellen reserves te vormen tegen de uitwerking der crisis en om de crisisverschijnselen op te vangen en te verzachten.

In onze partij kan niet alleen de arbeidersklasse, maar kunnen alle producenten, die door de oorlogspolitiek, het grote kapitaal en de crisis getroffen worden, hun trouwe verdedigster vinden.

Principiële houding tegenover middenklassen

Wij vinden het in dit verband nodig ook onze principiële houding tegenover de middenklassen nog te verduidelijken, namelijk in ons Beginselprogram.

In de Discussie-grondslag zijn enkele stellingen voorgesteld ten aanzien hiervan.

De strekking er van is, dat wij volstrekt de opvatting, die o.a. de PvdA huldigt, verwerpen als zouden de kleine „niet levensvatbare” middenstanders en boerenbedrijven tot verdwijnen gedoemd zijn, als zouden de middenklassen moeten „ondergaan in het proletariaat”.

Wij stellen ons op het standpunt, dat onze betreurde Stalin in zijn werk over de „Economische vraagstukken van het socialisme in de Sowjet-Unie” heeft ingenomen en dat in de volksdemocratische landen met succes in praktijk wordt gebracht.

Om de buitenlandse politiek van ons land te veranderen en een regering tot stand te brengen, die de Nederlandse belangen dient, is samenwerking met de middenklassen, zoals zij nu bestaan, noodzakelijk.

Met deze verandering kan niet worden gewacht tot het kapitalisme de meeste kleine en middelgrote producenten geruïneerd en geproletariseerd heeft. Terecht zei Stalin reeds, dat Marxisten, die er zo over denken, zich met schande en hoon overladen. En een andere opvatting, dat een democratisch volksbewind de onteigening van de kleine en middelgrote producenten met zich mee zou moeten brengen, is ook reeds door Stalin gebrandmerkt. Hij noemde zulk een weg „zinneloos en misdadig”, omdat zij de boeren voor lange tijd in het kamp van de vijanden van het proletariaat brengt.

In deze tijd is het uit de staatsmacht verdrijven van de vijfde colonne van de Westduitse en Amerikaanse oorlogstokers uiterst dringend geworden, willen wij ons land voor oorlog en fascisme redden.

Terwille daarvan moet, volgens ons, de arbeidersklasse en onze partij bereid zijn, in het heden en in de toekomst een verbond met de middenklassen, in ruime zin, te sluiten.

Zulk een bondgenootschap brengt ook mee, dat de sociale geschillen, die in de middenstandsbedrijven en daarmee overeenkomstige bedrijven voorkomen, geregeld kunnen worden op een wijze zoals dat tussen bondgenoten betaamt, n.l. met inachtneming van elkaars belangen en van het gemeenschappelijke belang van de onverzoenlijke strijd tegen de grote monopolies en de reactie.

De opvattingen van Stalin zijn de vrucht van lange ervaring

bij de socialistische opbouw in de Sowjet-Unie en de Volksdemocratische landen.

Die ervaring leert, dat de opbouw van het socialisme mogelijk is en onvermijdelijk moet gebeuren in samenwerking met de massa van de boeren en middenstanders, waarbij deze voor lange tijd hun bedrijf blijven uitoefenen, zoals zij dit nu doen, met dit verschil, dat onder het democratische volksbewind hun bestaan verzekerd en beter zal zijn dan tegenwoordig.

Bij de socialistische omvorming van de maatschappij zullen zij niet „ondergaan in het proletariaat”, doch opgaan in de klassenloze maatschappij van socialistische werkenden, geleidelijk en geheel volgens hun vrije wil.

In deze zin stellen wij voor de betreffende hoofdstukken in ons Beginselprogram door het nieuwe partijbestuur verder te laten uitwerken en dit Program ten spoedigste in zijn definitieve tekst te laten verschijnen.

Een ander vraagstuk heeft betrekking op het intellect.

Dit staat slechts zijdelings hiermee in verband in zoverre de intellectuele beroepen tot de middenklassen behoren. Het gaat hier vooral om het uit de weg ruimen van vooroordelen en laster, die onder het intellect over de doelstellingen van het communisme verspreid worden en die helaas in die kringen ingang gevonden hebben. Het is nodig om onze opvatting in het Beginselprogram duidelijk neer te leggen en ook daarin uit te spreken, dat wij onvoorwaardelijk op het standpunt staan van de vrijheid van wetenschappelijk onderzoek en van de vrijheid van schepping in de kunst.

Dat is ons uitgangspunt bij de strijd tegen de geestelijke druk, de geestelijke dictatuur, die de heersende klasse uitoefent tegen de intellectuelen en kunstenaars.

De Partij

In de discussie, die aan ons congres is voorafgegaan, hebben de problemen van onze partij-activiteit en partij-organisatie veel aandacht gehad.

Er is gewezen op de schaar, die er bestaat tussen de min of meer gestabiliseerde politieke invloed van onze partij en de onbevredigende toestand van onze organisatie.

Waar gaat het hier om?

Ik heb mijn best gedaan U een inzicht te geven in de ontzaglijke, verantwoordelijke en moeilijke taak, die thans op de schouders van onze partij rust.

Is onze organisatie voor die taak berekend?

Nee, partijgenoten. Wij moeten de moed hebben om de moeilijkheden met open ogen te zien.

In de practijk van het werk en vooral in de jongste acties is gebleken, dat de zelfcritiek van het partijbestuur op de organisatorische werkzaamheden nog niet diep genoeg gegraven heeft en nog niet de gebreken tot op de wortels heeft blootgelegd.

Nemen wij bijvoorbeeld de ondersteuning door onze partij van het petitionnement tegen de Parijse accoorden.

Wij zijn daar sinds December mee bezig en het totale aantal handtekeningen dat het Comité „Dat Nooit Weer” vermeldt, was op 2 April 207.560.

Bij de Statenverkiezingen verkreeg echter onze partij **alleen** 284.000 stemmen.

Dat zijn toch onvoorwaardelijke tegenstanders van de Wehrmacht.

Bij de grote instemming, die het petitionnement in andere kringen vond, zou het mogelijk zijn geweest het dubbele van het huidige aantal handtekeningen te verkrijgen, als alle communistische kiezers zouden zijn bereikt.

En nu zien wij nog steeds hetzelfde beeld als bij de verkiezingen in de laatste jaren. In de ene plaats doet de partij haar werk goed en met grote resultaten. In de andere blijft zij achter.

Nemen wij de cijfers uit enkele gemeenten.

	Aantal handt.	Stemmen- aantal
Amsterdam	96.817	101.616
Rotterdam	17.125	31.323
Delft	2.550	1.726
Hengelo	624	1.451
Utrecht	1.990	6,237
Bellingwolde	80	535
Brunssum	452	431
Dordrecht	2.210	1.911
Zaandam	4.245	4.843
Amersfoort	484	1.070
Enschede	3.098	7.996
Assendelft	1.000	666

Wat is de conclusie uit dit beeld?

Dat in belangrijke delen van onze partij ernstige passiviteit heerst. Dat de instructie en de organisatie aan de basis tekort schiet. Dat deze instructie van het partijbestuur de basis niet overal bereikt.

De bedrijfsgroep

Nemen wij nu nog eens de staking van het Amsterdamse trampersoneel.

Laat ons eerlijk bekennen, dat de partij door de staking werd verrast; zij wist niet, dat de strijdstemming onder het personeel tot kookhitte gestegen was.

Hoe kwam dat? Omdat de bedrijfsgroepen daar gedurende jaren niet meer bestonden en eerst in de laatste tijd pogingen waren gedaan om ze weer te herstellen.

Hier blijkt het alles overheersende belang van de bedrijfs-groepen.

In de politieke strijd en in het bijzonder in de loonstrijd is de goede voorbereiding de halve overwinning.

Waarbij begint echter die voorbereiding? Zij begint bij de bedrijfsgroep van de partij.

Zonder de bedrijfsgroep is de strijd van de arbeiders stuurloos en aan de spontaniteit overgeleverd.

Het allerbelangrijkste bij elke strijd is een goede leiding.

Door de bedrijfsgroep wordt die leiding lang van te voren opgekweekt, om zo te zeggen permanent opgevoed.

In de bedrijfsgroep van de partij kan de toestand in de be-

drijfstaking en de onderneming bestudeerd worden, de strijd-tactiek doordacht en doorgesproken, de ervaringen verzameld worden, niet alleen van eigen actie, maar ook uit het gehele land, uit de gehele internationale arbeidersbeweging.

De bedrijfsgroep legt de verbindingen tussen de strijdbare arbeiders uit alle vakverenigingen, tussen de communistische en de socialistische en andere bewuste arbeiders in het bedrijf.

De bedrijfsgroep voedt de leden op tot goede verdedigers van het dagelijkse arbeidersbelang in de vakorganisatie, in kernen, commissies en dergelijke, bestudeert de loonstelsels en sociale bepalingen evengoed als de binnen- of buitenlandse politieke toestand of theoretische vraagstukken.

Als het in een bedrijf, waar zulk een bedrijfsgroep van de partij werkzaam is, tot grote strijd komt, dan staat de generale staf van de arbeiders gelaarsd en gespoord gereed, dan zijn de verbindingen voor de eenheid van actie al gelegd. Dan weten de partijgenoten precies hoe en wanneer te handelen. En dan is de overwinning dichtbij.

Ik laat nu de betekenis terzijde van de bedrijfsgroep bij de politieke propaganda en in het interne leven van de partij en spreek nu alleen over de betekenis voor de dagelijkse arbeidersbelangen.

Als wij er in slagen levende bedrijfsgroepen van de CPN in de belangrijkste bedrijven op te bouwen, dan zal het allereerst mogelijk zijn met succes te vechten tegen de afschuwelijke uitbuiting en ontrechting, die de arbeiders thans in de bedrijven ondervinden.

Dan zal ook, hieraan verbonden, de politieke invloed van onze partij, de actie voor de vrede en de nationale zelfstandigheid sterk toenemen.

Niet schematisch werken

Daarom moet het congres besluiten tot de opbouw en het zorgvuldig en geduldig ontwikkelen der bedrijfsgroepen als de hoofdtaak bij het organisatie-werk.

Doch laat het geen lippenbekenissen worden, zoals in het verleden grotendeels gebeurd is en laat het ook niet langer een taak zijn die op enkele partijgenoten-specialisten afgewenteld wordt.

De opbouw van de bedrijfsgroepen had tot dusver zo weinig succes, omdat het werk op een schematische en kunstmatige manier werd aangepakt.

Wij moeten niet teveel tegelijk willen doen; het is niet mogelijk bedrijfsgroepen in serie te bouwen.

Het is onvoldoende om de bedrijven van buiten af met pamfletten en bedrijfskranten te bewerken.

Wij moeten de ervaringen, die wij in enkele bedrijven hebben opgedaan, goed overdenken, kritisch overdenken en niet voor heilige huisjes en sinds jaren ingewortelde verkeerde methoden halt maken.

En dan stelselmatig en volhardend in de belangrijkste, de doorslaggevende industriële bedrijven de communistische boom planten, laten wortel schieten en opkweken.

Om hier en op verschillend ander gebied resultaten te bereiken, moet er veel veranderen in onze partij.

Het gaat er niet om enkele schoonheidsfoutjes te verbeteren en verder de toestand te laten zoals zij is.

De zwakten in onze organisatie zijn niet te verklaren door een tekort aan mensen en gebrek aan tijd en evenmin door gebrek aan ijver en goede wil van ons kader.

Leninistische organisatie-beginselen toepassen

De zwakte schuilt in de gebrekkige toepassing van de leninistische organisatiebeginselen.

Deze leninistische organisatiebeginselen zijn het, die de partij van de arbeidersklasse onoverwinnelijk maken, ondanks de felste bestrijding door haar vijanden.

Als wij van de organisatie-toestand een principieel beeld willen geven, dan blijkt dat onze politiek en agitatie communistisch zijn, doch ons organisatie-leven hoofdzakelijk gelijkt op dat van de voor-oorlogse sociaal-democratie. De besturen en een klein aantal werkers sloven zich uit om de partij „draaiende te houden”, zoals de term luidt.

De basis-organisaties, de afdelingen, leiden een kwijnend bestaan.

Zij leven eerst op bij verkiezingscampagnes en op hoogtij-dagen.

Misschien zult U zeggen, dat dit een te schrill beeld is van de toestand, dat er ook goede voorbeelden zijn.

Zij zijn er inderdaad. Doch het zijn nog uitzonderingen en in onze partij behoren de slechte voorbeelden uitzonderingen te zijn.

Wij moeten dit bereiken, het is een levensbelang voor Nederland!

Daarom gaat het niet om practische verbeteringen of administratieve verbeteringen, maar om de toepassing van de leninistische organisatie-beginselen.

Inwendige partijstrijd

Daarvoor moeten wij in onze partij de strijd aanbinden. Wij moeten de inwendige partijstrijd voeren. Met het wapen van de critiek en de zelfcritiek, getoetst aan het leninisme, moeten wij de gebreken in onze partij-organisatie blootleggen, opvattingen en methoden, die daarmee in tegenstelling zijn bestrijden en verbeteren.

Die inwendige partijstrijd is zeer moeilijk en inspannend, veel moeilijker dan de strijd tegen onze vijanden naar buiten.

Maar zij is ten minste even belangrijk, en elk succes op het inwendige front bereikt, is tevens de voorwaarde voor een succes in de strijd naar buiten.

Een voorbeeld onder vele hebben wij gezien aan de hand van de toestand van de partij in Brabant, die in onze krant is ontleed! Die toestand beperkt zich helaas niet tot Brabant, zij bestaat ook in andere delen van de partij.

Wij stellen voor om op dit congres enkele precieze afspraken te maken als richtlijn voor de voortdurende strijd voor de toepassing van het leninisme in onze organisatie.

Stelselmatige werving

Daartoe is door het partijbestuur een organisatie-resolutie ingediend, waarvan ik de punten wil toelichten.

1. Een stelselmatige en volgehouden werving, allereerst gericht op het winnen van invloedrijke arbeiders, intellectuelen en andere werkers als leden van de partij. Om de onmiddellijke opname van nieuwe leden in het werk te vergemakkelijken, wordt een voorlopige lidmaatschapskaart ingevoerd, die door de afdelingsbesturen wordt uitgereikt.

De werving moet onverbrekelijk verbonden zijn met elke actie, bijeenkomst of gebeurtenis in het politieke en economische leven.

Dit betekent, dat wij een eind moeten maken aan de onverschilligheid ten aanzien van het ledental en de onverschilligheid ten aanzien van de werving, die tot dusverre bestond.

In de loop van de congres-voorbereiding is hierin al verbetering gekomen. Wij hebben van 1 Januari tot 8 April 1955 een netto-voortgang van 338 nieuwe leden.

Maar nu vasthouden, zonder inzinkingen!

Onze ondervinding is, dat de werving in schematische campagnes, waarbij van boven af taken worden gesteld, die op een

bepaalde datum bereikt moeten worden, geen ernstig resultaat heeft opgeleverd.

Dat betekent in geen geval, dat de werving niet door stelselmatige propaganda moet worden ondersteund. Maar zij moet blijvend zijn. De werving van nieuwe leden moet de normale vrucht zijn van elke actie, hetzij staking of op ander terrein of als eerstvolgende stap van hen, die zich op De Waarheid abonneren.

Daarbij richten wij ons in de huidige situatie vooral op **voor-
aanstaande** mensen, die in hun kringen vertrouwen genieten en daardoor de partij vaster met de massa verbinden.

Er wordt ook voorgesteld een voorlopige lidmaatschapskaart in te voeren.

De reden daarvoor is, dat onze partij eerst een onderzoek instelt, voordat zij nieuwe leden opneemt. Dat is onontbeerlijk voor de bescherming van de goede naam van de partij en dus ook in het belang van de nieuwe leden.

Soms vergt dit enige tijd, over het algemeen duurt het ook te lang voor nieuwe leden ingeschreven zijn.

Om nu nieuwe leden direct in het werk te betrekken en in het partijleven te kunnen opnemen, kan een voorlopige kaart dienstig zijn, die eventueel na enkele weken door het lid zelf vernietigd moet worden, als het zijn boekje ontvangt.

De ondervinding van de laatste tijd is, dat vooral de nieuwe leden zeer actief zijn en in bedrijfsgroepen of afdelingen vaak een ommekeer ten goede teweeg brengen.

Dat is, omdat deze leden tot onze partij komen onder de invloed van de huidige gebeurtenissen en acties, in onderscheid met vele leden, die jaren geleden communist zijn geworden, bijvoorbeeld tijdens de bezetting.

De werving is dus van groot belang voor de reorganisatie en politieke versterking van de partij; zij brengt ons verse, van strijd lust blakende krachten.

Als wij dit met vreugde vaststellen, mag dit toch niet tot de opvatting leiden, dat alleen nieuwe leden onze partij vooruit kunnen brengen en dat de oude afgedaan hebben.

Door hardnekkige inwendige partijstrijd en vooral door verbetering van de organisatie en instructie, kunnen wij **alle** leden actief maken en op de hoogte van hun taak brengen, waarbij de groei van de partij natuurlijk de grote stimulans is.

Versterking van de basis-afdelingen

2. Voortdurende zorg voor de versterking van de basis-afdelingen in bedrijven en buurten en voor de stabilisatie en

groei van hun besturen. Alle actieve krachten dienen zoveel mogelijk aan de werkzaamheden van hun afdeling deel te nemen.

Ik sprak reeds over de bedrijfsafdelingen.

Hier wordt vooral koers genomen op de basis-organisatie van de partij.

Aan de abnormale toestand, dat er afdelingen zonder bestuur zijn, die door instructeurs uit districts- of onderdistricts-besturen van tijd tot tijd geholpen worden, moet een eind komen.

Een afdeling zonder bestuur is geen afdeling. Dat is geen organisatie, daar kan geen leven zijn en geen activiteit.

Niet alleen moeten er in alle afdelingen democratisch gekozen besturen zijn, maar wij moeten deze besturen ook zoveel mogelijk stabiliseren en de krachten die er in werken, helpen bij hun politieke groei.

Nieuw kader opkweken

3. Voortdurende zorg voor het opkweken van nieuw kader, naast het versterken en verbeteren van de activiteit van het bestaande kader.

Ook leden, die nog maar korte tijd tot de partij behoren, kunnen in functies verkozen worden, wanneer hun toewijding aan de zaak van de arbeidersklasse en de vrede gebleken is.

Hierbij als enig commentaar, dat wij de opvatting verwerpen als zou een nieuw lid eerst in een functie verkozen kunnen worden na een reeks jaren zijn proeven te hebben afgelegd en getoond te hebben „een goede communist” te zijn.

Dat is sectarisme. Als een arbeider, die jarenlang in zijn bedrijf zijn plicht doet tegenover zijn mede-arbeiders, een actieve werker voor de vrede, een activist in de vakbeweging, een kunstenaar of geleerde, die openlijk als progressief mens handelt, tot onze partij toetreden, kunnen wij dan geen vertrouwen in hen stellen?

Zeker, wij moeten hen met open armen ontvangen en hun gaven onmiddellijk in dienst van de partij stellen.

Collectiviteit

4. Het voeren van een voortdurende strijd binnen de partij voor het in praktijk brengen van de leninistische organisatiebeginselen, voor stiptheid en ernst bij het uitvoeren van de

democratisch genomen besluiten, voor collectiviteit en tegen eigenmachtig of individualistisch optreden van personen, voor waakzaamheid tegen het gewroet van de BVD en andere volksvijandige elementen.

Hierover sprak ik reeds in het algemeen.

De meeste nadruk wordt hier gelegd op de strijd voor de inwendige partij-democratie en de collectiviteit van de leidingen.

Het betreft hier de ergste gebreken in onze huidige organisatie.

Het is niet mogelijk in dit congres concrete voorbeelden aan te halen van de wijze, waarop vaak gewichtige politieke beslissingen door één persoon genomen, of in een toevallige samenkomst van functionarissen, zonder dat deze in de besturen zijn behandeld en besloten.

Wij moeten echter beslist deze voorbeelden in onze vergaderingen in de partij behandelen en er ook niet voor terugschrieken om enkele krasse overtredingen van de partij-democratie in het openbaar te bespreken, met vermelding van man en paard, onverschillig wie het betreft. Onze vijanden kunnen daar dan venijn uit zuigen zoveel zij willen, doch onze partij zal er sterker door worden.

Actuele problemen in de scholing

5. Het verbeteren en uitbreiden van de scholing, zowel voor de leden als voor het kader. Het behandelen van de actuele problemen in de basisscholing.

Hier valt een beslissing over de vraag, die in de discussie een rol heeft gespeeld. Wat moeten de onderwerpen van de scholing zijn?

Er is de opvatting verdedigd, dat de actuele problemen in de ledenvergadering behandeld moeten worden en de theoretische in de scholingsbijeenkomst.

Doch hoe komen de inleiders op de ledenvergadering aan hun informatie en inzicht?

Het is duidelijk, dat men het een van het ander niet scheiden kan.

Vast staat, dat de basisscholing geen **abstract onderwerp** mag hebben.

De geschiedenis van de CPSU verhaalt, hoe Lenin in de bedrijfsbijeenkomsten van de fabrieken in Petersburg scholing gaf.

Hij hield geen inleiding, maar begon de arbeiders vragen te stellen over hun leven en kreeg zo een levendige gedachtenwisseling.

Daarna gaf hij een theoretische verklaring van de praktische toestanden, die behandeld waren.

Dit is een aanwijzing voor ons.

De dagelijkse gebeurtenissen en belevenissen van de partijgenoten moeten in de scholing op levendige wijze behandeld worden en daarna moet er de theoretische verklaring op eenvoudige wijze bij gegeven worden.

Wanneer wij bijvoorbeeld de meerwaarde-theorie van Marx **abstract** behandelen, dan is deze moeilijk te begrijpen en valt iedereen in slaap.

Wanneer wij echter het overwerk en de uitbuitingssystemen, die iedere arbeider aan eigen lijf kent, bespreken en aan de hand daarvan de meerwaarde-theorie uitleggen, dan zal dit onze kameraden een kompas geven om de goede weg te vinden in het doolhof der huidige arbeidsverhoudingen.

Op de bres voor „De Waarheid”

6. Een voortdurende werving van nieuwe abonné's voor het dagblad van de partij. Verbetering van de bezorging en opvoering van de colportage.

Men kan niet zeggen, dat onze partij de betekenis van onze „Waarheid” niet beseft.

Daarvan getuigen de geld-inzamelingen en de Zomer-feesten.

Maar onze vijanden spannen al hun krachten in om onze krant te verstikken. Want zij draagt haar naam met eer, zij is het enige dagblad, dat in Nederland de waarheid zegt.

De zgn. grote pers is geheel aan de oorlogstokers geprostitueerd. Zij is net zo en nog straffer gelijkgeschakeld als de collaborateurspers tijdens de bezetting.

Net als tijdens de bezetting is elke ademtocht van haar een leugen.

Zij poogt hiervan de aandacht af te leiden door de rollen te verdelen en door de een voor „oppositie” en de ander voor „conformistisch” te laten spelen.

Er bestaat een onzichtbare, doch onverbiddelijke censuur, die alles weert wat de Amerikaanse en Westduitse oorlogsheren mishaaft.

Hoe verraderlijk de „grote” pers tegenover de arbeiders is, bleek overduidelijk uit haar bestrijding van de stakers in Amsterdam.

Doch zelfs burgerlijke, vooraanstaande, Nederlanders komen in de „grote” pers niet aan het woord, wanneer zij ook maar halfslachtig vredelievend en vaderlands gezind zijn.

Onder deze omstandigheden is onze „Waarheid” niet alleen de krant van de arbeidersklasse, doch ook de enige uitingsmogelijkheid van alle goede Nederlanders.

Daarom is de werving en de verbetering van het werk voor „De Waarheid” op elk gebied thans van zo'n groot gewicht.

Dit mag door onze partijgenoten geen ogenblik en bij geen enkele gelegenheid vergeten worden.

De strijd voor „De Waarheid” is een strijd voor de persvrijheid, die verbeteren, nooit verflauwend, voor geen moeilijkheid terugdeinzend, moet worden gevoerd.

De financiën

7. Het versterken van de financiële positie van de partij. De afdelings- en districtsbesturen moeten, evenals het partijbestuur, een jaarlijkse begroting opmaken volgens de noodzakelijkheid van de te voeren acties en moeten alles in het werk stellen om deze te financieren.

Het doen van een beroep op de werkende massa voor geldelijke steun moet tot het dagelijkse werk behoren.

Naast het verkrijgen van meer geld, moet gelet worden op een juiste besteding er van. Er moet een strenge financiële discipline gehandhaafd worden, met inachtneming van de uiterste zuinigheid en nauwkeurigheid tot op de cent bij het beheer van de partijgelden. Tegen nalatigheid of eventuele fraude moet met disciplinaire maatregelen worden opgetreden.

De door de statuten voorziene contrôle-commissies moeten geregeld werken en gedetailleerde verslagen uitbrengen.

Het gehele geldelijke beheer moet in handen van de politiek verantwoordelijke leiding berusten, eventueel met technische hulp. Het beheer van de landelijke financiën der partij mag niet langer over partijen, brochurehandel, propaganda-afdeling (verkiezingskas) verspreid zijn, doch moet in één hand worden gebracht.

Het financiële vraagstuk is voor onze partij een organisatievraagstuk en een vraagstuk van massa-politiek.

Het betalen van contributie, bijvoorbeeld, is de eenvoudigste vorm van verbinding van het lid met de partij.

De manier, waarop de besturen met hun financiën omgaan, is een uiting van de manier, waarop zij de organisatie besturen.

Onze geldmiddelen kunnen en mogen wij alleen van de massa krijgen.

Waarom?

Omdat dit geld voor de actie in het belang van de massa is bestemd en dus alleen die massa haar eigen acties financieren kan.

Onze tegenstanders weten dit en daarom pogen zij onze inzamelingen als „schooien” en „bedelen” voor te stellen.

Zij zelf doen niet anders dan schooien en bedelen, de ene keer voor fascistische vluchtelingen, de andere keer voor bestrijding van een of andere ziekte, waardoor zij op gewetenloze wijze het menselijk gevoel misbruiken om het Rijk sociale uitgaven te besparen ten voordele van de oorlogsvoorbereiding.

Wij vragen echter de massa om geld voor haar eigen zaak en de inzameling op zichzelf is de eenvoudigste vorm, waardoor de mensen in de strijd betrokken worden.

Dit is de in onze resolutie neergelegde gedachte, dat wij niet moeten nagaan hoeveel geld wij hebben om daarna de te voeren actie te bepalen, doch dat wij eerst moeten vaststellen welke actie noodzakelijk is en dan berekenen hoeveel geld wij daarvoor nodig hebben en alles er op zetten om het bij elkaar te krijgen.

Daarom moet ook het beheer van het geld door de verantwoordelijke politieke leiding gebeuren.

Het geld van de massa moet ons heilig zijn.

Met ons persoonlijk bezit kunnen wij omspringen zoals we willen.

Maar met het geld van de massa moeten wij als echte gierigaards omgaan, op de penning en op de kleintjes passen, als ouderwetse kooplui.

Dezen deden het voor hun eigen voordeel, wij doen het voor het volk.

Elke cent moet verantwoord worden.

Voor onze leden, en aan de door hen gekozen contrôle-commissies moet altijd volledige rekening en verantwoording worden afgelegd.

De leiding van de partij

8. Het partijbestuur moet een nieuwe organisatie-secretaris kiezen, die voor het gehele organisatie-werk verantwoordelijk is tegenover het Dagelijks Bestuur.

Verder moeten er landelijke instructeurs aangesteld worden, in het bijzonder voor het opbouwen van afdelingen in de belangrijkste industriële bedrijven.

Voor de instructie moet het partijbestuur ook gebruik maken van partijgenoten, die in vakverenigingen en andere organisaties vrijgesteld zijn, of op andere wijze onafhankelijk zijn van kapitalistische ondernemers.

De instructie moet gericht zijn op het leiden en in beweging brengen van de basisorganisaties op de belangrijkste plaatsen.

Het Dagelijks Bestuur moet het werk en de toestand in alle onderdelen van de partij regelmatig behandelen en in dit opzicht mogen geen beslissingen buiten het Dagelijks Bestuur genomen worden.

Het voltallige partijbestuur moet ten minste tweemaal per jaar de toestand van de partij-organisatie bespreken aan de hand van een door het Dagelijks Bestuur uitgebracht gedetailleerd verslag.

Dit is een opdracht van het congres aan het nieuwe partijbestuur, dat als collectief de uitvoering van onze besluiten moet verzekeren.

De samenstelling daarvan is dan ook van het grootste gewicht, waarbij het nodig is dat het congres een gedeeltelijke vernieuwing doorvoert.

Wat is de test voor onze partijleiders?

Er is maar één test, de strijd!

Na de oorlog hebben wij onze partijbestuurders voornamelijk getest aan de strijd tijdens de bezetting, aan die grote strijd op leven en dood tegen het Duitse fascisme.

Dat was juist en ook thans is het een factor gebleven.

Maar sindsdien zijn tien jaar verlopen.

Zij, die na de oorlog zich op de nieuwe omstandigheden konden omschakelen en zich verder ontwikkelen, zijn des te kostbaarder bezit van de partij. Maar niet met allen is dat het geval geweest, of is dit maar gedeeltelijk het geval.

Er moet nu een nieuwe test zijn, de test van **vandaag en morgen**.

Die strijd heeft verschillende vormen. Er waren arbeidersacties, stakingen en andere, er is de actie voor de vrede, er is de strijd in de partij voor een juiste leninistische politiek en voor de versterking van de organisatie.

De beste, harde en bekwame aanvoerders van de arbeidersstrijd horen in ons partijbestuur.

Ook de meest toegewijde organisatoren van de actie voor de vrede, ook de vooraanstaande intellectuelen en kunstenaars, die met onbegrensde inzet van hun persoon voor de goede zaak gestreden hebben.

De strijd naar buiten is één kant van de test.

De inwendige partijstrijd is de andere.

Daarom moet van de kandidaten voor het partijbestuur nagegaan worden of zij hun mond hebben opengemaakt om verkeerde toestanden te critiseren, om verdraaiing van de partijpolitiek onwankelbaar en scherpziend te ontdekken en te bestrijden, of zij de moed hebben de vinger op de wonde plekken te leggen en iedereen openhartig te zeggen waar het op staat, zonder op gevoelige tenen of zure gezichten te letten, en met hartstocht en nauwkeurigheid critiek te oefenen, op het werk van anderen en op hun eigen werk.

Daartoe behoort ook, of zij als organisatie-mensen weten op te treden, niet als vrijbuiters en individualisten handelen, doch als deel van een aaneengesloten collectief.

Dat is de test voor het nieuwe partijbestuur, die ik zou willen voorstellen.

De nieuwe revolutie van de techniek

De kapitalistische productiewijze dankte haar snelle ontwikkeling aan de revolutie van de techniek, die bestond uit de uitvinding van de stoommachine en de opwekking en aanwending van de electriciteit.

Het kapitalisme heeft echter deze vindingen nooit ten volle toegepast en het is sinds lang een rem voor de vooruitgang der techniek geworden.

Het socialisme, voor het eerst doorgevoerd in de Sowjet-Unie, heeft de moderne techniek tot het uiterste ontwikkeld.

Intussen heeft een nieuwe revolutie van de techniek plaats gehad.

Georiënteerd door de dialectisch-materialistische filosofie vond de natuurwetenschap de manier om door splitsing der atomen de zonne-energie op te wekken, een energie van ongehooflijke kracht.

Op 27 Juni 1954 trad onze wereld in het atoomtijdperk. Voor het eerst werd de nieuwe techniek ten bate der mensheid toegepast door het in gebruik nemen van de eerste elektrische centrale, die door atoomenergie gedreven wordt. Natuurlijk in de Sowjet-Unie.

Het socialisme, vooruitstrevend van nature, heeft zich met volle kracht op de nieuwe techniek geworpen; de socialistische maatschappijvorm is als het ware geschapen daarvoor; zij alleen is in staat deze tot het uiterste aan te wenden en voor een goed doel te gebruiken.

Ongekende mogelijkheden

Het gebruik van atoom-energie in de practijk staat nog aan zijn begin.

Maar reeds bestaan er verscheidene methoden om elektrische energie op tot dusver ongekende schaal op te wekken.

Daarnaast begint de toepassing der kern-splitsings-energie voor motoren.

Ook hier bestaan reeds, ten dele experimenteel, ten dele al in productie, verscheidene methoden, o.a. voor het aandrijven

van motoren met door atoom-energie geladen batterijen. Het voordeel hiervan is, dat deze motoren geen lucht nodig hebben, veel sneller zijn, lange tijd kunnen werken zonder bijlading, en maar geringe vracht en ruimte aan brandstof vereisen.

De nieuwe motoren zijn geschikt voor vliegtuigen, schepen, auto's en straks voor elk ander gebruik.

Nieuwe vliegtuigen met atoom-straalaandrijving zijn in staat vier maal zo snel als het geluid te vliegen en zonder bijlading van brandstof vijf maal om de aardbol te vliegen.

Zware atoom-duikboten zijn in staat onder het Pool-ijs door te varen, bijvoorbeeld van een haven uit de Sowjet-Unie naar een haven in de Verenigde Staten.

Gewone personen-auto's kunnen met 60 gram brandstof 100.000 km ononderbroken afleggen.

Kolen en olie verliezen hun betekenis als brandstof en kunnen als grondstof voor de chemische industrie gebruikt worden.

De atoom-energie schaft de kolenmijnen af. Enkele springladingen zijn voldoende om diep-gelegen kolenaders open te leggen en vanaf de bovengrond de steenkool machinaal te delven.

Vijf-en-zeventig springladingen met atoomsplitsing plus vijf met waterstof-splitsing kunnen tien miljard kubieke meter grond verplaatsen in enkele minuten.

Dijken kunnen in korte tijd worden opgeworpen, bergen gekliefd.

Het is mogelijk alle elementen op grote schaal door atoom-energie radio-actief te maken.

In de landbouw versnellen zij de groei van de planten en maken geheel nieuwe landbouwkundige onderzoeken mogelijk.

Zo werd door middel van bemesting met radio-actieve suiker het proces van de rubber-vorming in de rubberplant vastgesteld, waardoor het mogelijk wordt de opbrengst te verdubbelen.

Bestraling met radio-actieve kobalt maakt het mogelijk bier te brouwen in de helft van de thans noodzakelijke tijd, levensmiddelen koud te conserveren met volledig behoud van sap en kleur, aardappelen lang goed te houden enz.

In de industrie kunnen alle gegoten metalen met radio-actieve isotopen tot op 300 millimeter dikte worden doorgelicht en met geringe kosten hun gehalte beproefd.

In de geneeskunde stellen de radio-actieve stoffen in staat geheel nieuwe methoden van onderzoek en genezing toe te passen, vooral bij bloed-, stofwisselings- en zenuw-ziekten.

De eerste praktische toepassing der kern-splitsing opent wijde

perspectieven voor de mensheid, van overvloed, geluk en vrede.

Kapitalisme

Het wegterende kapitalisme echter ontvangt de nieuwe techniek met tegenzin.

De kapitalisten hebben zich alleen op de atoomwetenschap geworpen voor de vervaardiging van massa-vernietigingswapens.

In plaats van met de nieuwe energie een nieuwe maatschappij op te bouwen, misbruiken zij haar om met „verschrikking” en terreur hun oude heerschappij ten voordele van enkelingen overeind te houden.

Het is volstrekt uitgesloten, dat hun dit gelukken zal.

Want de landen van het socialisme zijn hun reeds ver vooruit bij de toepassing van de atoomenergie en zij kunnen op het gebied van de verdediging een overmacht tegenover die van de imperialisten stellen.

Maar één gek behoeft in Washington maar een bevel te geven. Dat zal zonder twijfel ook het einde van Washington ten gevolge hebben.

Doch intussen zouden er miljoenen mensen het slachtoffer van worden.

De taak van alle vredelievende mensen is thans om zulk een ramp te voorkomen.

Verbod en vernietiging!

De atoomwapens en alle andere massa-vernietigingswapens moeten verboden worden!

Alle voorraden daarvan moeten vernietigd worden!

Een strenge internationale contrôle moet deze maatregelen handhaven.

Dat is de inhoud van de oproep van de Wereldvredesraad en dat is de agenda van de Wereldontmoeting der internationale vredeskrachten in Helsinki.

Onze partij wil de actie hiervoor met al haar vermogens ondersteunen en helpen ontplooiën en daarbij meer en beter, veel meer en veel beter, tot stand brengen dan in de petitionnementsactie tegen de Parijse accoorden.

Wanneer de dreiging van de atoomwapens zal zijn afgewend, is er niets meer dat een duurzame vrede kan verstoren.

Dan kan ook niets en niemand meer tegenhouden, dat de zegeningen van de nieuwe energie aan alle volkeren, ook aan ons volk, ten deel zullen vallen.

Natuurlijk zullen de thans heersende klieken van het grote kapitaal zich daartegen met hand en tand verweren.

Zij willen atoomwapens, maar geen atoomenergie voor de welvaart.

Zij willen en zij kunnen de maatschappelijke problemen niet oplossen, die door de modernste techniek op de agenda zijn geplaatst.

Verstard, alleen nog maar door verwaten machtswellust bezeten, geestelijk en moreel verrot tot op het merg, kunnen zij geen enkel probleem van de moderne tijd meer aan; zij kunnen zelfs het moderne verkeer niet meer regelen!

De heersende klieken zijn niets meer dan parasieten, schadelijke parasieten op het lichaam van het volk.

Zij moeten van het toneel verdwijnen en plaats maken voor de opstijgende krachten van de arbeidersklasse, voor het socialisme.

Met dat doel voor ogen gaan wij met onze partij nieuwe jaren van werk en strijd tegemoet!